

I. Inleiding

Tijdens zijn vergadering van 24 februari 2006 heeft de Raad voor de Intellectuele Eigendom beslist om met toepassing van artikel 6, §1, van het koninklijk besluit van 5 juli 2004⁶) het onderzoek van het voorontwerp van wet betreffende de burgerrechtelijke aspecten van de handhaving van bepaalde intellectuele eigendomsrechten toe te vertrouwen aan een ad hoc-werkgroep.

Die ad hoc-werkgroep bestaat uit alle leden die gesolliciteerd hebben vóór 3 maart 2006. Het betreft S. Capiiau, L. Degryse, F. de Visscher, M-Ch. Janssens, N. Labouverie, F. Lhoest, G. Londers, O. Maeterlinck, B. Michaux, A. Poitoux, A. Puttemans, A. Strowel, A. Van Den Broeck, K. Vanderperre, S. Vloeberghs, F. Young.. M. Londers heeft ingevolge het besluit van de Raad van 24 februari 2006 het Voorzitterschap van de werkgroep waargenomen.

De heer P. Druyts, een vertegenwoordiger van de FOD Justitie, Dienst Gerechtelijk Recht, heeft eveneens deelgenomen aan de vergaderingen van de ad hoc-groep met toepassing van het artikel 9 van het voormeld koninklijk besluit van 5 juli 2004.

Overeenkomstig artikel 8 van hetzelfde besluit heeft de Dienst voor de Intellectuele Eigendom, het secretariaat van de werkgroep op zich genomen.

De volgende kalender van de vergaderingen van de ad hoc-werkgroep werd vastgelegd :

- 15 maart 2006, om 14 u. : Algemene voorstelling van het voorontwerp van wet;
- 29 maart 2006, van 9 u. tot 12 u. 30 : omzetting van de artikelen 5, 8, 10, 11, 13 en 15 van de richtlijn 2004/48/EG;
- 7 april 2006, om 14 u. : omzetting van de artikelen 6 en 7 van de richtlijn 2004/48/EG met inbegrip van de procedure van beslag inzake namaak;
- 13 april 2006, om 14 u. : omzetting van artikel 9 van richtlijn 2004/48/EG en centralisatie van de geschillen inzake intellectuele eigendomsrechten en wijziging van het artikel 96 WHPC.

De Raad voor de Intellectuele Eigendom heeft op zijn vergadering van 5 mei het volgende advies goedgekeurd op basis van het ontwerp dat hem door de ad hoc groep werd voorgelegd.

⁶ Koninklijk besluit van 5 juli 2004 houdende oprichting van een Raad voor de Intellectuele Eigendom (B.S. 17 augustus 2004).

II. Advies

A. Omzetting van richtlijn 2004/48/EG

1. Artikel 5 van richtlijn 2004/48/EG

Artikel 5 met als titel «*Vermoeden van auteurschap of houderschap van rechten* » van de richtlijn bepaalt dat :

« *Voor de toepassing van de in deze richtlijn vastgelegde maatregelen, procedures en rechtsmiddelen*

a) *opdat de auteur van een werk van letterkunde en kunst, behoudens bewijs van het tegendeel, als zodanig worden beschouwd en bijgevolg gerechtigd is inbreukprocedures in te stellen, is het voldoende dat zijn naam op de gebruikelijke wijze op het werk vermeld staat;*

b) *is het bepaalde onder a) van overeenkomstige toepassing op de houder van een naburig recht met betrekking tot zijn beschermde materiaal. »*

Om dit artikel om te zetten, wordt in het voorontwerp van wet, in de artikelen 12 tot 15 voorgesteld om artikel 6, lid 2 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten te wijzigen en om voor de houders van naburige rechten in de artikelen 35, 39 en 44 een bepaling in te lassen gelijkaardig aan de bepaling in het ontworpen artikel 6, lid 2, van de auteurswet.

Wat de auteurs betreft, luidt het ontworpen artikel 6, lid 2 Auteurswet als volgt: “*Tenzij het tegendeel is bewezen, wordt een ieder als auteur aangemerkt wiens naam of letterwoord waarmee hij te identificeren is als dusdanig op het werk, op een reproductie van het werk, of bij een mededeling aan het publiek ervan wordt vermeld*”.

De Raad voor de Intellectuele Eigendom (hierna de Raad) stelt vast dat er een verschil is tussen de Franse en de Nederlandse versie. In de eerste wordt het begrip « *sigle* » gebruikt terwijl in de tweede de term « *letterwoord* » wordt gebruikt dat letterlijk « *acronyme* » betekent en dus een beperktere draagwijdte heeft.

Het advies van de Raad is dat dit verschil in principe kan blijven bestaan omdat het zijn oorsprong in de wet van 30 juni 1994 vindt en tot nu toe nog geen problemen heeft opgeleverd. De Raad is echter van mening dat indien de doelstelling is om de kwaliteit van de wettekst, naar aanleiding van de omzetting van richtlijn 2004/48/CE, te verbeteren, de term « *letterwoord* » in de Nederlandse versie zou kunnen worden vervangen door de term « *kenteken* ».

2. Artikel 6 van richtlijn 2004/48/EG

In artikel 6 van richtlijn 2004/48/EG is onder de titel «Bewijsmateriaal » het volgende bepaald :

« 1.De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde rechterlijke instanties op verzoek van de partij die redelijkerwijs beschikbaar bewijsmateriaal heeft overgelegd dat voldoende is om haar vorderingen te onderbouwen, en voor de staving van haar vorderingen bewijsmateriaal heeft genoemd dat zich in de macht van de wederpartij bevindt, overlegging van dit bewijsmateriaal door de wederpartij kunnen gelasten, behoudens bescherming van vertrouwelijke informatie. Voor de toepassing van dit lid kunnen de lidstaten bepalen dat een redelijk monster van een belangrijk aantal exemplaren van een werk of enig ander beschermd voorwerp door de bevoegde rechterlijke instanties als aanvaardbaar bewijsmateriaal moet worden beschouwd.

2.De lidstaten treffen de noodzakelijke maatregelen teneinde de bevoegde rechterlijke instanties onder dezelfde omstandigheden in staat te stellen, in geval van inbreuk op commerciële schaal, op verzoek van een partij in voorkomend geval overlegging te kunnen gelasten van bancaire, financiële of handelsdocumenten die zich onder de macht van de tegenpartij bevinden, mits de bescherming van vertrouwelijke informatie wordt gewaarborgd.»

Voor deze bepaling van de richtlijn wordt in het voorontwerp geen uitdrukkelijke omzettingsmaatregel genomen omdat het huidige Belgische recht op dat punt aan de vereisten van de richtlijn beantwoordt. Hiertoe zal in de memorie van toelichting worden gepreciseerd dat de artikelen 870 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek alsmede de desbetreffende rechtspraak volstaan om gevolg te geven aan artikel 6 van de richtlijn.

In artikel 6 van de richtlijn is bepaald dat het overleggen van het bewijsmateriaal dat zich in de macht van de wederpartij bevindt, dient te gebeuren “behoudens bescherming van vertrouwelijke informatie”.

Op dat punt moet in de memorie van toelichting worden vermeld dat de bescherming van vertrouwelijke informatie horizontaal moet worden geregeld, in het kader van een afzonderlijk wetsontwerp, rekening houdend met het feit dat op deze kwestie, die niet enkel de intellectuele eigendom aanbelangt, een coherent antwoord dient te worden gegeven.

Het recht van verdediging van elk van de procespartijen behoort inderdaad tot de fundamentele principes van ons gerechtelijk privaatrecht. Dit recht van verdediging dringt zowel aan de rechter als aan de partijen de tegenspraak op (Fettweis, A., Manuel de procédure civile, Fac. Dr. Liège, 1985, n° 9 ; Laenens, J., Handboek Gerechtelijk Recht, Intersentia, 2004, n°. 76). Zo moet elke partij ontvangst krijgen van alle documenten en bewijselementen die door de tegenpartij worden ingeroepen en voorgelegd worden aan de rechter. De rechter kan zijn beslissing niet baseren op

bewijselementen die niet onderworpen werden aan de tegenspraak. Het naleven van de tegenspraak is aldus moeilijk verzoenbaar met de noodzaak om vertrouwelijke gegevens te beschermen die een partij voor de rechter inroept, hetzij om zijn vordering te ondersteunen, hetzij ter verdediging.

De Raad meent dat de voorgestelde benadering gerechtvaardigd is. Zij wijst echter op de dringendheid om de kwestie aangaande de bescherming van vertrouwelijke gegevens te regelen. Dergelijke bescherming wordt niet enkel opgelegd door richtlijn 2004/48/EG maar is ook nodig om de rechtszekerheid van de rechtzoekenden te versterken, met respect voor het fundamentele principe van de tegenspraak.

3. Artikel 7 van richtlijn 2004/48/EG

In artikel 7 van richtlijn 2004/48/EG, met als titel « Maatregelen ter bescherming van bewijsmateriaal », is het volgende bepaald :

« 1. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde rechterlijke instanties, reeds voordat een bodemprocedure is begonnen, op verzoek van een partij die redelijkerwijs beschikbaar bewijsmateriaal heeft overgelegd tot staving van haar beweringen dat er inbreuk op haar intellectuele-eigendomsrecht is gemaakt of zal worden gemaakt, onmiddellijk afdoende voorlopige maatregelen kunnen gelasten om het relevante bewijsmateriaal in verband met de vermeende inbreuk te beschermen, mits de bescherming van vertrouwelijke informatie wordt gewaarborgd. Tot deze maatregelen kunnen behoren de gedetailleerde beschrijving, met of zonder monsterneming, dan wel de fysieke inbeslagneming van de litigieuze goederen en, in voorkomend geval, de bij de productie en/of distributie daarvan gebruikte materialen en werktuigen en de desbetreffende documenten. Deze maatregelen worden genomen, zo nodig zonder dat de wederpartij wordt gehoord, met name indien het aannemelijk is dat uitstel de rechthebbende onherstelbare schade zal berokkenen, of indien er een aantoonbaar gevaar voor vernietiging van bewijsmateriaal bestaat.

Maatregelen ter bescherming van bewijsmateriaal die zijn genomen zonder dat de wederpartij is gehoord, worden uiterlijk onmiddellijk na de uitvoering ervan ter kennis van de betrokken partijen gebracht. Op verzoek van deze partijen vindt een herziening plaats, met inbegrip van het recht te worden gehoord, teneinde te beslissen, binnen een redelijke termijn na de kennisgeving van de maatregelen, of deze maatregelen dienen te worden gewijzigd, herroepen of bevestigd.

2. De lidstaten dragen er zorg voor dat aan de maatregelen ter bescherming van bewijsmateriaal de voorwaarde kan worden verbonden dat de eiser een passende zekerheid of een gelijkwaardige garantie stelt voor de schadeloosstelling van door de verweerder geleden schade, overeenkomstig lid 4.

3. De lidstaten dragen er zorg voor dat de maatregelen ter bescherming van bewijsmateriaal op verzoek van de verweerder worden herroepen of anderszins ophouden gevolg te hebben, onverminderd de schadevergoeding die kan worden geëist, indien de eiser niet een procedure die leidt tot een beslissing ten principale bij de bevoegde rechterlijke instanties heeft ingesteld binnen een redelijke termijn, te bepalen door de rechterlijke instantie die de maatregelen gelast wanneer de wetgeving van de lidstaat zulks toestaat of, wanneer geen termijn wordt bepaald, binnen een termijn van ten hoogste 20 werkdagen of 31 kalenderdagen, naar gelang van welke van beide termijnen de langste is.

4. Wanneer de maatregelen ter bescherming van bewijsmateriaal zijn herroepen of wanneer zij vervallen wegens enig handelen of nalaten van de eiser, of wanneer later wordt vastgesteld dat er geen inbreuk of dreiging van inbreuk op een intellectuele-

eigendomsrecht is, hebben de rechterlijke instanties de bevoegdheid op verzoek van de verweerder, de eiser te gelasten de verweerder passende schadeloosstelling te bieden voor door deze maatregelen toegebrachte schade.

5. De lidstaten kunnen maatregelen treffen om de identiteit van getuigen te beschermen. ».

De aanpak in het voorontwerp van wet houdt hoofdzakelijk het volgende in:

- 1) De bepalingen betreffende het beslag inzake namaak van Titel II van het vijfde Deel van het Gerechtelijk Wetboek, met als titel “Bewarend beslag” over te brengen naar Boek IV van het vierde deel van dit wetboek, met als titel “Bijzondere Rechtsplegingen”, in de vorm van een afdeling 1 van een nieuw hoofdstuk XIXbis, met als titel “rechtsplegingen inzake intellectuele eigendomsrechten”;
- 2) De procedure van beslag inzake namaak uit te breiden naar alle intellectuele eigendomsrechten;
- 3) De huidige bepalingen aan te passen om enerzijds in overeenstemming te zijn met richtlijn 2004/48/EG en anderzijds nuttige preciseringen aan te brengen betreffende de draagwijdte van de regels die van toepassing zijn op de procedure van beslag inzake namaak in het licht van de rechtsleer en van de rechtspraak van het Hof van Cassatie.

Algemene opmerkingen van de Raad

Wat het geheel van bepalingen van het voorontwerp van wet betreffende de procedure van het beslag inzake namaak betreft, meent de Raad dat:

- 1) dezelfde terminologie moet worden gebruikt als die welke gebruikt wordt in de artikelen 1481 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek. Indien een andere terminologie wordt gebruikt dan moet dit met objectieve redenen worden verantwoord;
- 2) de beslagmaatregelen in strikte zin, in tegenstelling tot de maatregelen van beschrijving, moeten worden aangeduid met de woorden “beslagmaatregelen”. Het is dus aan te bevelen om de kwalificatie “zakelijk” van zakelijk beslag te schrappen om naar deze maatregelen te verwijzen;
- 3) de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek betreffende het deskundigenonderzoek (artikelen 962 tot 991) in principe toepasselijk zullen zijn in het kader van de rechtspleging van beslag inzake namaak. Indien sommige van deze bepalingen hierop echter niet van toepassing zijn, dan moet dit uitdrukkelijk in het voorontwerp van wet worden vermeld;

- 4) na in artikel 1369bis/1, §1, te hebben aangegeven dat de rechter één of meer deskundigen kan aanduiden, het aangewezen is om de term “deskundige” in het enkelvoud te gebruiken in de andere bepalingen betreffende de rechtspleging van beslag inzake namaak;
- 5) In de Nederlandse versie van de bepalingen betreffende de rechtspleging van beslag inzake namaak, moet de term “eiser” worden vervangen door de term “verzoeker”.²

Bovendien moet in die versie op éénvormige wijze de term “beschikking” voor “ordonnance” worden gebruikt en niet de termen “bevel” of “bevelfchrift”.

- 6) Het is niet nodig om uitdrukkelijk te wijzen op de eenzijdigheid van het verzoek. In het Gerechtelijk Wetboek verwijst de term “verzoekschrift” in principe naar een eenzijdig verzoekschrift. In de memorie van toelichting dient evenwel te worden gepreciseerd dat de procedure van beslag inzake namaak wordt ingeleid op eenzijdig verzoekschrift en dat dit essentieel is voor de doeltreffendheid van deze procedure (Dirix, E., De rol van de beslagrechter, in Beslag inzake namaak, Gotzen, F. (ed.), Story-Scientia, 1991, 43-56, blz. 47). De term “verzoekschrift” gebruikt in de artikelen 1369bis verwijst dus naar een eenzijdig verzoekschrift en de procedure beslag inzake namaak verloopt in overeenstemming met de artikelen 1025 en volgende. Dat strookt met de huidige inhoud van artikel 1481 van het Gerechtelijk Wetboek (Dirix, E., Beslag, APR, Story-Scientia, 2001, nr. 488).

Specifieke opmerkingen

Artikel 1369bis/1, §2

Het ontworpen artikel 1369bis/1, § 2 bepaalt het volgende: *“De voorzitter kan de deskundige machtigen alle maatregelen te nemen die nuttig zijn voor de uitvoering van zijn opdracht binnen de grenzen ervan en, met name, afschriften te nemen, kopieën, fotokopieën, fotografieën en audiovisuele opnames te maken evenals zich monsters te laten overhandigen van de goederen die vermoed worden inbreuk te maken op het/een intellectueel eigendomsrecht en van de materialen die dienen voor het vervaardigen van deze goederen”*

De Raad is van oordeel dat:

- 1) Het met het oog op overeenstemming met de tekst van artikel 7.1 van richtlijn 2004/48/EG, aangewezen is om de woorden “goederen die vermoed worden inbreuk te maken op het intellectueel eigendomsrecht en van de materialen die dienen voor het vervaardigen van deze goederen” te vervangen door de woorden *“goederen die vermoed worden inbreuk te maken op het intellectueel eigendomsrecht en de bij de productie en/of distributie daarvan gebruikte materialen en werktuigen en de desbetreffende documenten.”*

2) Het nuttig is om er in de memorie van toelichting op te wijzen dat artikel 1369bis/1, §2 een exemplatief karakter heeft en in combinatie met artikel 1369bis/1, §1, de rechter in staat stelt om met name maatregelen toe te staan van beschrijving van immateriële exploitatiehandelingen zoals de publieke uitvoering van muzikale werken of de publieke opvoering van toneelstukken.

Artikel 1369bis/1, §3

In het ontworpen artikel 1369bis/1, §3 wordt het volgende bepaald:

“§ 3. De voorzitter, die uitspraak doet over een verzoek tot verkrijging van maatregelen tot beschrijving, onderzoekt:

- 1) of het intellectueel eigendomsrecht waarvan het behoud wordt ingeroepen, ogenschijnlijk geldig is ;*
- 2) of er aanwijzingen zijn dat inbreuk zou zijn gemaakt op het intellectueel eigendomsrecht of dat dergelijke inbreuk imminent is.*

De beschikking bepaalt de voorwaarden waaraan de beschrijving is onderworpen, onder meer met het oog op de bescherming van vertrouwelijke gegevens, en de termijn binnen dewelke de aangestelde deskundigen hun verslag neerleggen en opsturen, alsook de personen die, als uitzondering op artikel 1369bis/7, in voorkomend geval toegelaten zijn er kennis van te nemen. Behoudens uitzonderlijke omstandigheden uitdrukkelijk vermeld in de beschikking die een langere termijn rechtvaardigen, overschrijdt deze termijn twee maanden vanaf de betekening van het bevel niet.”

De Raad is van oordeel dat :

- 1) Het woord « behoud » moet worden vervangen door het woord « bescherming » ;
- 2) De woorden « dat een dergelijke inbreuk imminent is » moeten worden vervangen door de woorden « dat een inbreuk dreigt ». Deze wijziging maakt het mogelijk om niet alleen de imminente inbreuk te dekken doch ook de zekere dreiging van een komende inbreuk zelfs indien deze inbreuk niet imminent is. In de mate dat die termen voordeliger zijn voor de rechthebbenden, is dit conform richtlijn 2004/48/EG, gelet op artikel 2, 1 ervan.

Artikel 1369bis/1, §4, lid 1

In het ontworpen artikel 1369bis/1, §4, lid 1er, is het volgende bepaald :

“§ 4. Indien hij het nodig acht voor het behoud van het intellectueel recht dat ingeroepen werd door de eiser, en hij het redelijk acht, rekening houdend met de omstandigheden, eigen aan het geding, kan de voorzitter in voorkomend geval bij dezelfde beschikking of bij een afzonderlijke beschikking, aan de houders van inbreukmakende goederen, of van voorwerpen die dienen voor hun vervaardiging, het verbod opleggen zich ervan te ontdoen, ze te verplaatsen of elke wijziging eraan aan te brengen die hun werking beïnvloeden. Hij kan toelating geven om een bewaarder aan te stellen en de voorwerpen onder gerechtelijke zegel te plaatsen en, als het gaat om feiten die aanleiding geven tot opbrengst, het bewarend beslag van deze laatste toelaten voor zover dat blijkt dat deze kennelijk hun directe oorsprong vinden in de vermeende namaak.”

De Raad meent dat:

- 1) De termen “voorwerpen die dienen voor hun vervaardiging” moeten worden aangevuld om ook de voorwerpen te kunnen beogen die dienen om de namaakvoorwerpen te verdelen. Deze toevoeging is in overeenstemming met de door de Raad voorgestelde tekst van artikel 1369bis/1, §2 en maakt het mogelijk om ook voorzieningen te beogen voor de verdeling van werken in de digitale omgeving;
- 2) Artikel 1369bis/1, §4, de omzetting van artikel 9, 2 van richtlijn 2004/48/EG beoogt voor zover het de rechter de toelating geeft om beslag van de opbrengst toe te laten;
- 3) Aangezien hij wijst op contant geld dat ter plaatse beschikbaar is, moet de term “opbrengst” worden vervangen door een actueler begrip. In die optiek werden de volgende woorden voorgesteld: *«als het gaat om feiten die aanleiding geven tot ontvangsten, het bewarend beslag ervan toelaten voor zover de directe oorsprong ervan in namaak blijkt te vinden te zijn»*.

In de memorie van toelichting dient te worden gepreciseerd dat de term “ontvangsten” betrekking heeft op al wat geïnd wordt in welke vorm dan ook: contant geld, cheques, tegoeden.

Artikel 1369bis/1, §4, lid 2

In het ontworpen artikel 1369bis/1, §4, lid 2, wordt bepaald dat :

“De voorzitter kan, indien hij het passend acht gelet op de omstandigheden van de zaak, de machtiging tot de maatregelen van beslag vermeld in het vorige lid, pas verlenen na de andere partij te hebben gehoord. In zulk geval verleent hij de eiser voorafgaandelijk de mogelijkheid om zijn bemerkingen te doen gelden. De eiser kan naar aanleiding hiervan afzien van het zakelijk beslag en zijn verzoek beperken tot het verkrijgen van de maatregelen van beschrijving.

Hij kan bevelen dat deze maatregelen tot zakelijk beslag slechts toegepast worden op een deel van de voorwerpen waarvan wordt aangevoerd dat ze nagemaakt zijn en van de voorwerpen dienend voor hun vervaardiging.”

De Raad meent dat:

1) De door deze bepaling aan de rechter toegekende macht zal moeten worden uitgeoefend in overeenstemming met artikel 7, 1., laatste zin van richtlijn 2004/48/EG waarin bepaald wordt dat: “[Maatregelen (van beslag)] worden genomen, zo nodig zonder dat de wederpartij wordt gehoord, met name indien het aannemelijk is dat uitstel de rechthebbende onherstelbare schade zal berokkenen, of indien er een aantoonbaar gevaar voor vernietiging van bewijsmateriaal bestaat” .

2) De persoon wiens bemerkingsen door de rechter worden gehoord, wordt geen partij bij de procedure. Dit blijft een eenzijdige procedure ondanks het feit dat de rechter de persoon, beoogd door de maatregel gevorderd door de houder van het recht, gehoord heeft. Deze persoon kan dus geen aanspraak maken op wettelijke bepalingen die een partij bij de procedure wel kan opeisen. Als de rechter zijn beschikking heeft uitgebracht op verzoek van de houder van het recht, kan de persoon die werd gehoord een derdenverzet aantekenen tegen deze beschikking in overeenstemming met de artikelen 1033 en 1034 van het Gerechtelijk Wetboek. Om het regime dat toepasselijk is op de persoon die gehoord werd door de rechter duidelijk te preciseren, wordt voorgesteld om het ontworpen artikel 1369bis/1, §4, lid 2, als volgt aan te passen:

“De voorzitter kan beslissen om het toekennen van de beslagmaatregelen slechts te overwegen nadat de door de maatregelen beoogde persoon in raadkamer werd gehoord in aanwezigheid van de verzoeker.

In dat geval brengt de voorzitter de verzoeker hiervan op de hoogte alvorens tot deze oproeping te laten overgaan. De verzoeker kan dan afzien van zijn verzoek om beslagmaatregelen en zijn verzoekschrift beperken tot de beschrijvende maatregelen.

De door deze maatregelen beoogde persoon wordt met een gerechtsbrief opgeroepen, de raadsman van de verzoeker bij gewone brief.”

3) De in 2) van de voorgestelde tekst aangehaalde procedurekwesties moeten evenwel nog worden geregeld. Het betreft met name de vraag of de door de beslagmaatregel beoogde persoon, die de rechter wil horen, een kopie zal krijgen van de stukken van het proceduredossier.

Artikel 1369bis/1, §5

In het ontworpen artikel 1369bis/1, §5 wordt bepaald dat:

“§ 5. De voorzitter, die uitspraak doet over een vordering die, behalve de beschrijving, beslagmaatregelen beoogt te bekomen, onderzoekt:

- 1) of het intellectueel eigendomsrecht waarvan het behoud wordt ingeroepen, ogenschijnlijk geldig is;*
- 2) of de inbreuk op het betrokken intellectueel recht niet redelijkerwijze betwist kan worden;*
- 3) of, na de aanwezige belangen, waaronder het algemeen belang, te hebben afgewogen, de feiten en, in voorkomend geval, de stukken waarop de eiser zich baseert van dien aard zijn dat ze het beslag - dat tot het behoud strekt van het ingeroepen recht - redelijkerwijze verantwoorden.*

In de beschikking wordt een uitdrukkelijke motivering gegeven van de noodzaak van beslagmaatregelen die zijn toegestaan rekening houdend met de voorwaarden gesteld in de huidige paragraaf”.

Een minderheid van de leden van de Raad meent, in tegenstelling tot de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie, dat de ogenschijnlijke geldigheid van het intellectuele eigendomsrecht met meer zekerheid zou moeten worden aangetoond als er beslagmaatregelen moeten worden genomen. Enerzijds kunnen de beslagmaatregelen de werking van de onderneming die er het voorwerp van is, ernstig verstoren. Als anderzijds de vereiste van ogenschijnlijke geldigheid van het recht in kwestie strikter wordt geïnterpreteerd voor de beslagmaatregelen, bestaat het risico dat dezelfde vereiste even streng wordt geïnterpreteerd voor de maatregelen inzake beschrijving en dat die laatste dus moeilijker te verkrijgen zijn.

De meerderheid van de leden van de Raad meent dat de graad van ogenschijnlijke geldigheid van het recht van intellectuele eigendom waarvan de bescherming wordt ingeroepen dezelfde moet zijn voor de maatregelen van beschrijving en voor de beslagmaatregelen. Het nemen van beslagmaatregelen daarentegen moet afhankelijk gemaakt worden van enerzijds het stellen van hogere eisen op het vlak van het aantonen van een inbreuk op het intellectuele eigendomsrecht in kwestie (geen redelijkerwijze betwisting van de inbreuk), en anderzijds van een afweging van de aanwezige belangen, waaronder het algemeen belang. Deze voorwaarden die veeleisender zijn dan voor de maatregelen inzake beschrijving maken het mogelijk om de beslagmaatregelen strikter te filteren. Deze benadering is in overeenstemming met de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. 25 maart 2005, in zaak C.04.0006.N, bekendgemaakt op www.cass.be).

Artikel 1369bis/1, §7

Het ontworpen artikel 1369bis/1, §7 bepaalt dat:

«§ 7. Tegen de beschikking waarbij (toelating tot het uitvoeren van een) beslag inzake namaak wordt verleend of geweigerd, en tegen de beschikking waarbij de intrekking van die toelating wordt verleend of geweigerd, staat voorziening open, zoals bepaald in de artikelen 1031 tot 1034.

De beslagene kan in geval van veranderde omstandigheden de wijziging of de intrekking van de beschikking vragen door dagvaarding hiertoe van alle partijen voor de voorzitter van de rechtbank.

De beschikking tot intrekking geldt als opheffing. »

De Raad is van oordeel dat:

De termen “voor de voorzitter van de rechtbank” moeten worden vervangen door de termen “voor de rechter die de beschikking heeft uitgesproken”.

Artikel 1369bis/3, §1

De Raad meent dat de laatste zin van die paragraaf moet worden vervangen door de volgende zin : “ *In dat geval wordt de expeditie van de beschikking pas bezorgd na voorlegging van het bewijs van de consignatie*”.

Artikel 1369bis/4

In het ontworpen artikel 1369bis/4 wordt bepaald dat :

« § 1. Zonder afbreuk te doen aan paragraaf 2 van onderhavig artikel, mag de eiser evenals ieder persoon die zich in een band van ondergeschiktheid bevindt met deze laatste, niet aanwezig of vertegenwoordigd zijn op de plaats van de beschrijving, tenzij de voorzitter, in zijn beschikking, op bijzondere wijze de noodzaak van deze aanwezigheid heeft gemotiveerd, om de beschrijving tot een goed einde te brengen.

§ 2. De aanwezigheid, op de plaats van de beschrijving, van onafhankelijke technische raadgevers en advocaten van de eiser, is toegelaten, tenzij de voorzitter het heeft verboden, om redenen eigen aan de zaak, bepaald in het bevel.

§ 3. De voorzitter kan het recht aanwezig te zijn op die plaatsen onderwerpen aan voorwaarden die hij vastlegt. Hierbij houdt hij rekening met de omstandigheden eigen aan de zaak en de noodzaak tot bescherming van de vertrouwelijke gegevens. ”.

Deze bepaling beoogt het regelen van de aanwezigheid van de verzoeker en van alle personen die een band met hem hebben op de plaats van de beschrijving, om de wettige

belangen van de persoon die beoogd wordt door de maatregelen van beslag inzake namaak te vrijwaren.

De Raad heeft de draagwijdte van de begrippen “band van ondergeschiktheid” en “onafhankelijke technische raadgevers” onderzocht.

Het begrip “band van afhankelijkheid” (lien de dépendance) is ruimer dan het begrip band van ondergeschiktheid (lien de subordination). Zij betreft dus niet alleen de personen verbonden aan de eiser door een arbeidsovereenkomst. Het begrip “onafhankelijke technische raadgevers” sluit overigens de vertegenwoordigers van de verzoeker uit. Sluit het ook de personen uit die geen werknemers zijn maar toch diensten inzake technische raadgeving verlenen, en die door de verzoeker vergoed worden? Naar aanleiding van deze discussie, meent de Raad dat het aangewezen is om artikel 1484 van het Gerechtelijk Wetboek over te nemen en er bepaalde elementen aan toe te voegen om de wettige belangen van de persoon die door de maatregelen van beslag inzake namaak beoogd wordt, te vrijwaren.

De voorgestelde tekst is als volgt geformuleerd:

« §1 De verzoekende partij mag slechts aanwezig of vertegenwoordigd zijn bij de beschrijving indien zij daartoe bijzonder door de voorzitter gemachtigd is. In zijn beschikking motiveert de voorzitter op bijzondere wijze de aan elke persoon verleende machtiging rekening houdend met de omstandigheden eigen aan de zaak en onder andere de noodzaak tot bescherming van de vertrouwelijke gegevens.

§ 2. De voorzitter kan het recht aanwezig te zijn op die plaatsen onderwerpen aan voorwaarden die hij vastlegt. ».

De Raad meent dat:

- 1) wanneer de rechter beslist om de aanwezigheid of vertegenwoordiging van de verzoekende partij toe te laten, hij erop zal moeten toezien dat het in het ontworpen artikel 1369bis/6 bepaalde evenwicht wordt nageleefd;
- 2) in de memorie van toelichting moet worden aangegeven dat de deskundigheid één van de elementen is die in aanmerking moeten worden genomen.

Artikel 1369bis/6

Het ontworpen bepaalt Art. 1369bis/6:

“ Onverminderd het recht van de eiser op beschrijving, waakt de deskundige, gedurende het hele verloop van de handelingen van beschrijving en bij de opstelling van zijn verslag, over de vrijwaring van de wettige belangen van de beweerde inbreukmaker en van de houder van de beschreven voorwerpen, in het bijzonder wat de bescherming van

fabrieks- en zakengeheimen betreft.

De deskundige legt de eed af onder het beschrijvend verslag in de volgende bewoordingen :

“ Ik zweer dat ik mijn opdracht in eer en geweten, nauwkeurig en eerlijk vervuld heb ”

of :

“ Je jure avoir rempli ma mission en honneur et conscience, avec exactitude et probité ”

of :

« Ich schwöre, dass ich den mir erteilten Auftrag auf Ehre und Gewissen, genau und ehrlich erfüllt habe »”.

De Raad meent dat:

- 1) In lid 1 de woorden « *fabrieks- en zakengeheimen* » moeten worden vervangen door de woorden « *vertrouwelijke informatie* » ;
- 2) De tekst van lid 2 als volgt moet worden geherformuleerd: « *De deskundige legt de eed af, voorzien in artikel 979, derde lid.* » en worden overgebracht naar artikel 1369bis/7 in de vorm van een §1. Het is immers niet nodig om de formule van de eed, opgenomen in artikel 979, lid 3 van het Gerechtelijk Wetboek, die het desbetreffende toepasselijke gemeen recht vormt, over te nemen.

Artikel 1369bis/7

In het ontworpen artikel 1369bis/7 is het volgende bepaald:

« § 1. Het verslag wordt op de griffie neergelegd in de termijn door de beschikking vastgelegd of, bij gebreke, door artikel 1369bis/1. Een afschrift wordt onverwijld, door een aangetekende brief, door de deskundigen verzonden, naar de eiser en naar de houder van de beschreven voorwerpen evenals, in voorkomend geval, naar de beslagene.

§ 2. Dit verslag evenals alle stukken, monsters of inlichtingen vergaard gedurende de handelingen van beschrijving zijn vertrouwelijk en mogen slechts vrijgegeven of gebruikt worden door de eiser of zijn rechthebbende, binnen het kader van de procedure, Belgisch of buitenlands, ten gronde of in kort geding, onverminderd de toepassing van de bepalingen van een Verdrag of een Overeenkomst van internationaal recht toepasselijk in België ».

De Raad is van mening dat :

- 1) in §1, de verwijzing naar artikel 1369bis/1 preciezer moet zijn door §3, tweede lid te beogen;
- 2) de twee zinnen van §1 moeten worden gescheiden en twee aparte leden moeten vormen.;
- 3) §2 als volgt moet worden geformuleerd *«Dit verslag evenals alle stukken, monsters of inlichtingen vergaard gedurende de handelingen van beschrijving zijn vertrouwelijk en mogen slechts vrijgegeven of gebruikt worden door de eiser of zijn rechthebbende, binnen het kader van een procedure, Belgisch of buitenlands, ten gronde of in kort geding, onverminderd de toepassing van de bepalingen van de internationale verdragen die toepasselijk zijn in België.»*

Article 1369bis/8.

De Raad is van oordeel dat de termen *«incidenten in verband met het verloop van de handelingen van beschrijving en uitvoering van de bijhorende maatregelen»* moeten vervangen worden door de termen *«incidenten in verband met de uitvoering van de beschrijvings- en beslagmaatregelen»*.

Artikel 1369bis/9

In het ontworpen artikel 1369bis/9 is het volgende bepaald:

“Indien binnen een termijn opgelegd door de voorzitter die uitspraak doet over een verzoek gegrond op artikel 1369bis/1, of, indien dergelijke termijn niet is vermeld, binnen een maand volgend op het verstrijken van de door de beschikking of, bij gebreke hiervan, door artikel 1369bis/1, §3 opgelegde termijn voor indiening van het verslag, de beschrijving niet gevolgd wordt door een dagvaarding ten gronde voor een bevoegde rechtsmacht, heeft de beschikking van rechtswege geen rechtsgevolgen meer en mag de eiser de inhoud van het verslag niet gebruiken of bekendmaken, dit alles onverminderd de schadevergoeding.”

De Raad meent dat deze bepaling die in overeenstemming is met artikel 7, 3 van richtlijn 2004/48/EG moet behouden blijven. De Raad meent echter dat deze bepaling de eiser zal dwingen tot een dagvaarding ten gronde zonder kennis te hebben van het verslag van de deskundige als die de hem toegekende termijn om het verslag in te dienen niet in acht neemt. De verzoeker draagt dus het risico van de vertraging van de deskundige. Bovendien kan de dagvaarding ten gronde uiteindelijk nutteloos blijken indien uit het deskundigenverslag blijkt dat er geen inbreuk is. Tenslotte vormen de resultaten van het onderzoek logischerwijs de basis van de vordering ten gronde.

In een alternatieve bepaling zou kunnen worden gesteld dat de termijn voor een dagvaarding ten gronde, begint te lopen vanaf de datum van het neerleggen of liever

vanaf de datum van het meedelen aan de partijen van het verslag van de deskundige, zelfs als die de hem toegekende termijn niet in acht neemt. Het is echter niet zeker of een dergelijk alternatief in overeenstemming is met artikel 7, 3 van richtlijn 2004/48/EG, hoewel die tekst zelf helemaal niet duidelijk is op het vlak van het vertrekpunt van de termijn. Bovendien zou het de persoon voor wie de maatregelen van beslag inzake namaak genomen worden, belasten met het risico dat de deskundige de hem toegekende termijn niet in acht neemt.

4. Artikel 8 van de richtlijn 2004/48/EG

In artikel 8 van richtlijn 2004/48/EG met als titel « *Recht op informatie* » wordt bepaald:

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde rechterlijke instanties, tijdens een gerechtelijke procedure wegens inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht, op gerechtvaardigd en redelijk verzoek van de eiser kunnen gelasten dat informatie over de herkomst en de distributiekkanalen van de goederen of diensten die inbreuk maken op een intellectuele-eigendomsrecht, wordt verstrekt door de inbreukmaker en/of door een andere persoon die:

- a) de inbreukmakende goederen op commerciële schaal in zijn bezit blijkt te hebben;*
- b) de inbreukmakende diensten op commerciële schaal blijkt te gebruiken;*
- c) op commerciële schaal diensten die bij inbreukmakende handelingen worden gebruikt, blijkt te verlenen, of*
- d) door een onder a), b) of c) bedoelde persoon is aangewezen als zijnde betrokken bij de productie, de fabricage of de distributie van deze goederen of bij het verlenen van deze diensten.*

2. De in lid 1 bedoelde informatie omvat naargelang passend is:

- a) de naam en het adres van de producenten, fabrikanten, distributeurs, leveranciers en andere eerdere bezitters van de goederen of diensten, alsmede van de beoogde groot- en kleinhandelaren;*
- b) inlichtingen over de geproduceerde, gefabriceerde, geleverde, ontvangen of bestelde hoeveelheden, alsmede over de voor de desbetreffende goederen of diensten verkregen prijs.*

3. De leden 1 en 2 gelden onverminderd andere regelgeving waarbij:

- a) de rechthebbende ruimere rechten op informatie worden toegekend;*
- b) het gebruik van de krachtens dit artikel medegedeelde informatie in burgerlijke of strafzaken wordt geregeld;*
- c) de aansprakelijkheid wegens misbruik van het recht op informatie wordt geregeld;*
- d) de mogelijkheid wordt geboden te weigeren gegevens te verstrekken die de in lid 1 bedoelde persoon zouden dwingen deelname door hemzelf of door naaste verwanten aan een inbreuk op een intellectuele eigendomsrecht toe te geven, of*

e) de bescherming van de vertrouwelijkheid van informatiebronnen of de verwerking van persoonsgegevens wordt geregeld.”

Om dit artikel van de richtlijn om te zetten, wordt in het voorontwerp van wet voorgesteld om in de verschillende wetten betreffende de intellectuele eigendomsrechten een gelijkaardige bepaling in te voegen (zie de artikelen 3, 7, 10, 17, 19 en 21 van het voorontwerp van wet).

Deze bepaling is wat bv het octrooirecht betreft, als volgt geformuleerd (art. 3 voorontwerp): *"Art. 53 § 3. Wanneer de rechter in de loop van een procedure een inbreuk vaststelt, kan hij, op verzoek van de octrooihouder, de inbreukmaker bevelen al hetgeen hem bekend is omtrent de herkomst en de distributiekkanalen van de inbreukmakende goederen of diensten aan de octrooihouder mee te delen en hem alle daarop betrekking hebbende gegevens te verstrekken, voor zover die maatregel gerechtvaardigd en redelijk voorkomt.*

Eenzelfde bevel kan worden opgelegd aan de persoon die de inbreukmakende goederen op commerciële schaal in zijn bezit heeft, de diensten waardoor een inbreuk wordt gemaakt op commerciële schaal heeft gebruikt, of op commerciële schaal diensten die bij inbreukmakende handelingen worden gebruikt, heeft verleend."

De Raad heeft de volgende aspecten van dit tekstontwerp onderzocht.

- 1) Moet de rechter eerst een inbreuk op het intellectuele-eigendomsrecht vaststellen alvorens te bevelen dat aan de rechthebbende informatie wordt verstrekt over de oorsprong en de distributiekkanalen van de inbreukmakende goederen of diensten?

De Raad is van oordeel dat de richtlijn niet duidelijk is op dat punt.

Eenzijds wordt in de tekst van artikel 8 van de richtlijn gebruik gemaakt van de woorden «goederen of diensten die inbreuk maken op een intellectuele eigendomsrecht » die lijkt aan te geven dat de rechter vooraf moet hebben vastgesteld dat er een inbreuk op het betrokken intellectuele eigendomsrecht werd gepleegd. Bovendien wordt in de richtlijn, in verband met dezelfde kwestie, een andere terminologie gebruikt om aan te geven of maatregelen vóór of na vaststelling door de rechter van een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht moeten worden genomen. Zo worden in artikel 7 met als titel «Maatregelen ter bescherming van bewijsmateriaal» de woorden «vermeende inbreuk» gebruikt en in artikel 11 met als titel «Rechterlijk bevel» de woorden «wanneer bij rechterlijke uitspraak inbreuk op een intellectuele eigendomsrecht is vastgesteld».

Anderzijds vormt artikel 8 afdeling 3 van de richtlijn die als titel draagt « Recht op informatie ». Deze afdeling volgt op afdeling 2 met als titel «Bewijsmateriaal» en gaat vooraf aan de afdelingen 4 en 5 die respectievelijk de voorlopige en conservatoire maatregelen betreffen en de maatregelen ten gevolge van een beslissing

over de grond van de zaak. Dit lijkt aan te geven dat het recht op informatie zich situeert op het vlak van het bewijs van de vermeende inbreuk.

De meerderheid van de leden van de Raad is echter van mening dat:

- Uit de bewoordingen en de algemene structuur van de richtlijn blijkt dat artikel 8 ervan moet worden omgezet waarbij duidelijk moet worden aangegeven dat de rechter eerst de inbreuk op het intellectuele-eigendomsrecht moet vaststellen alvorens te bevelen dat informatie moet worden verleend. In overweging 21 van de richtlijn wordt bovendien de doelstelling van het recht op informatie gepreciseerd, waar aangegeven wordt dat daardoor *“waardevolle gegevens kunnen worden verkregen over de herkomst van de inbreukmakende goederen of diensten, de distributiekkanalen en de identiteit van bij de inbreuk betrokken derden”*.

- Mocht er een andere interpretatie van artikel 8 worden verdedigd dan zou er een verschuiving plaatsvinden van het recht op informatie naar het bewijsrecht en zou er verwarring zijn tussen deze beide types van voorschriften.

- In de memorie van toelichting van het wetsontwerp zou moeten worden gepreciseerd dat het Gerechtelijk Wetboek momenteel bepalingen bevat, die de rechthebbenden de mogelijkheid bieden om informatie in te winnen waarbij kan worden aangetoond of er al dan niet sprake is van een inbreuk op hun intellectuele-eigendomsrecht. Het betreft met name de artikelen 19 (voorafgaande maatregelen alvorens recht te doen, die met name bedoeld zijn om de vordering te onderzoeken), 871 (de rechter kan aan iedere gedingvoerende partij bevelen het bewijsmateriaal dat zij bezit, over te leggen), 877 (wanneer er gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens bestaan dat een partij of een derde een stuk onder zich heeft dat het bewijs inhoudt van een ter zake dienend feit, kan de rechter bevelen dat het stuk of een eensluidend verklaard afschrift ervan bij het dossier van de rechtspleging wordt gevoegd) en 1481 e.v. (beslag inzake namaak) van het Gerechtelijk Wetboek.

Een minderheid van de leden van de Raad vindt dat artikel 8 zo moet worden geïnterpreteerd dat de rechter derden kan bevelen om inlichtingen te geven over de oorsprong en de bestemming van inbreukmakende goederen en diensten alvorens hij inbreuk op het betrokken intellectuele-eigendomsrecht vaststelt. In die optiek steunen deze leden een letterlijke omzetting van artikel 8 in Belgisch recht.

- 2) In het wetsontwerp is bepaald dat de persoon die de rechter kan vragen om informatieverstrekking te bevelen volgens het betrokken intellectuele eigendomsrecht hetzij de houder van het recht is (octrooien, kwekerscertificaten, rechtsbescherming van topografieën van halfgeleiderproducten) hetzij de rechthebbende (auteursrecht, naburige rechten, recht van producenten van gegevensbanken).

De Raad meent dat de woorden “op vordering van de houder van het recht” en “op vordering van de rechthebbende” moeten worden vervangen door de woorden “op vordering van de partij die een vordering inzake inbreuk kan instellen”.

Deze woorden zullen de personen die op grond van de verschillende wetten betreffende de intellectuele-eigendomsrechten in rechte kunnen optreden om een inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht te doen vaststellen en om staking ervan te bevelen, de mogelijkheid geven om de rechter te vragen derden te bevelen om informatie te geven over de oorsprong of de bestemming van de inbreukmakende goederen en diensten. Inzake uitvindingsoctrooien bijvoorbeeld betreft het personen als omschreven in artikel 52, §2 van de wet van 28 maart 1984 betreffende de uitvindingsoctrooien. Wat het auteursrecht betreft, zijn het de personen als bepaald in overeenstemming met artikel 87 van de bovenvermelde wet van 30 juni 1994.

De Raad meent evenwel dat de woorden “op vordering van de partij die een vordering inzake inbreuk kan instellen” niet zo moeten worden geïnterpreteerd dat personen die geen vordering inzake inbreuk kunnen instellen, over geen middelen zouden beschikken om via andere rechtswegen, die hen door het gemeen recht zijn toegekend, op te treden (geen reflexwerking).

- 3) De vraag was of artikel 8, 1., d) van de richtlijn uitdrukkelijk moet worden opgenomen in het voorontwerp van wet.

In de tekst die voor advies is voorgelegd aan de Raad voor de Intellectuele Eigendom, is dit punt van artikel 8 niet opgenomen omdat het aanleiding kan geven tot verklikkingspraktijken. Op grond van de tekst volstaat het immers al om te zijn aangewezen als betrokken bij de productie, de fabricage of distributie van goederen of in de verlening van diensten door een persoon als bedoeld in artikel 8,1., a), b) of c), om van de rechter het bevel te krijgen om informatie te geven over de oorsprong en de distributiekanaalen van de inbreukmakende goederen of diensten. Bovendien wordt de in artikel 8, 1., d) bedoelde hypothese reeds in ruime mate gedekt door de punten a), b) en c) van artikel 8,1.

Bepaalde leden van de Raad delen dat standpunt niet omdat artikel 8, 1., d) niet helemaal gedekt wordt door de punten a), b) et c) van artikel 8, 1., omdat het een burgerrechtelijke procedure betreft en het uiteindelijk aan de rechter is om te oordelen of het verzoek om inlichtingen te krijgen gerechtvaardigd en redelijk voorkomt.

De Raad is van mening dat in het wetsontwerp een alternatieve tekst zou kunnen worden voorgesteld teneinde artikel 8, 1., d) van de richtlijn op te nemen. In die tekst zou evenwel moeten worden gepreciseerd dat de derde persoon op gemotiveerde en precieze wijze moet worden aangeduid als betrokken bij de productie, fabricage of distributie van goederen of verlening van diensten.

In elk geval spreekt het voor zich dat de persoon ten aanzien van wie een bevel wordt verzocht, overeenkomstig de algemene regels (rechten van de verdediging), in de zaak moet geroepen worden.

- 4) In de Franse tekst moet de term “provenance” worden vervangen door de term “origine” die in de richtlijn wordt gebruikt.

5. Artikel 9 van richtlijn 2004/48/EG

Artikel 9 van richtlijn 2004/48/EG met als titel “Voorlopige en conservatoire maatregelen” bepaalt dat:

“1. De lidstaten dragen er zorg voor dat de rechterlijke instanties, op verzoek van de eiser:

a) tegen de vermeende inbreukmaker een voorlopig bevel kunnen uitvaardigen dat bedoeld is om een dreigende inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht te voorkomen of om, indien wenselijk en indien het nationale recht hierin voorziet, op straffe van een dwangsom tijdelijk voortzetting van de vermeende inbreuk op dat intellectuele-eigendomsrecht te verbieden, dan wel om aan deze voortzetting de voorwaarde te verbinden dat zekerheid wordt gesteld voor schadeloosstelling van de rechthebbende; onder dezelfde voorwaarden kan een voorlopig bevel worden uitgevaardigd tegen een tussenpersoon wiens diensten door een derde worden gebruikt om op een recht van intellectuele eigendom inbreuk te maken; het bevel tegen een tussenpersoon wiens diensten door een derde worden gebruikt om inbreuk te maken op een auteursrecht of een naburig recht, wordt beheerst door Richtlijn 2001/29/EG;

b) de inbeslagneming of afgifte kunnen gelasten van goederen waarvan wordt vermoed dat zij inbreuk maken op een intellectuele-eigendomsrecht, teneinde te voorkomen dat zij in het handelsverkeer worden gebracht of dat zij zich daarin bevinden.

2. De lidstaten dragen er zorg voor dat, in het geval van inbreuk op commerciële schaal, de rechterlijke instanties aan de benadeelde partij die omstandigheden aantoont die de schadevergoeding in gevaar dreigen te brengen, conservatoir beslag kunnen laten leggen op de roerende en onroerende goederen van de vermeende inbreukmaker, met inbegrip van het blokkeren van zijn bankrekeningen en andere tegoeden. Met het oog daarop kunnen de bevoegde instanties overlegging van bancaire, financiële of commerciële documenten of passende inzage van de desbetreffende informatie gelasten.

3. De rechterlijke instanties hebben met betrekking tot de in de leden 1 en 2 bedoelde maatregelen de bevoegdheid om van de eiser te verlangen dat hij redelijkerwijs beschikbaar bewijsmateriaal overlegt opdat zij zich er met een voldoende mate van zekerheid van kunnen vergewissen dat de eiser de houder van het recht is en dat er inbreuk op zijn recht wordt gemaakt of dreigt te worden gemaakt.

4. De lidstaten dragen er zorg voor dat de in de leden 1 en 2 bedoelde maatregelen in passende gevallen kunnen worden genomen zonder dat de wederpartij is gehoord, met name indien uitstel onherstelbare schade voor de rechthebbende zou veroorzaken. In dit geval worden de partijen uiterlijk onmiddellijk na de uitvoering van de maatregelen hiervan in kennis gesteld.

Op verzoek van de verweerder vindt een herziening plaats, met inbegrip van het recht te worden gehoord, teneinde te beslissen, binnen een redelijke termijn na de kennisgeving

van de maatregelen, of deze maatregelen dienen te worden gewijzigd, herroepen of bevestigd.

5. De lidstaten dragen er zorg voor dat de in de leden 1 en 2 bedoelde voorlopige maatregelen op verzoek van de verweerder worden herroepen of anderszins ophouden gevolg te hebben, indien de eiser niet een procedure die leidt tot een beslissing ten principale bij de bevoegde rechterlijke instantie heeft ingesteld binnen een redelijke termijn, te bepalen door de rechterlijke instantie die de maatregelen gelast wanneer het nationale recht zulks toelaat of, bij gebreke daarvan, binnen een termijn van ten hoogste 20 werkdagen of 31 kalenderdagen, naar gelang van welke van beide termijnen de langste is.

6. De bevoegde rechterlijke instanties kunnen aan de in de leden 1 en 2 bedoelde voorlopige maatregelen de voorwaarde verbinden dat de eiser een passende zekerheid of een gelijkwaardige garantie stelt voor de eventuele schadeloosstelling van door de verweerder geleden schade, zoals bepaald in lid 7.

7. Indien de voorlopige maatregelen worden herroepen of wanneer zij vervallen wegens enig handelen of nalaten van de eiser, of indien later wordt vastgesteld dat er geen inbreuk of dreiging van inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht is, hebben de rechterlijke instanties de bevoegdheid, op verzoek van de verweerder, de eiser te gelasten de verweerder passende schadeloosstelling te bieden voor de door deze maatregelen toegebrachte schade.”

De aanpak zoals in het voorontwerp gevolgd om de richtlijn om te zetten, kan als volgt omschreven worden:

1) Het is niet nodig om de tekst van artikel 9, 1. a) van de richtlijn expliciet over te nemen in het Gerechtelijk Wetboek omdat het Belgische gerechtelijk recht de rechters reeds in staat stelt om de in deze bepaling van de richtlijn bedoelde maatregelen te nemen. Het betreft met name :

a) Artikel 19, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek waarbij de rechter alvorens recht te doen, een voorafgaande maatregel kan bevelen om onder andere de toestand van de partijen voorlopig te regelen, zelfs indien er geen spoedeisendheid is;

b) Artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek dat aan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg die in kort geding zetelt, de bevoegdheid verleent om bij voorraad uitspraak te doen in de gevallen die hij spoedeisend acht. Hetzelfde geldt voor de voorzitter van de rechtbank van koophandel wat de aangelegenheden betreft die tot zijn bevoegdheid behoren. De lijst van voorlopige maatregelen, die de rechter die in kort geding zetelt, kan bevelen, is niet exhaustief. De beschikking in kort geding kan gepaard gaan met een dwangsom. Ze kan ook aan een partij voorschrijven om een waarborg te stellen (bijvoorbeeld door het storten van een som op een bankrekening) in afwachting van een uitspraak ten gronde waarbij beslist wordt over het geval in kwestie.

Het werd niet nodig geacht om in het Gerechtelijk Wetboek een specifieke bepaling op te nemen over de voorlopige maatregelen die aan tussenpersonen kunnen worden opgelegd, rekening houdend met de ruime bevoegdheden waarover de rechter in kort geding beschikt. Het volstaat dat de eiser een belang aantoonst overeenkomstig de artikelen 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek om op te treden tegen tussenpersonen.

2) Het is niet nodig om in het Gerechtelijk Wetboek uitdrukkelijk de tekst van artikel 9, 1. b) van de richtlijn over te nemen, omdat de artikelen van het Gerechtelijk Wetboek betreffende het beslag inzake namaak de rechters reeds in staat stellen om de maatregelen, als bedoeld in deze bepaling van de richtlijn, te nemen. Het betreft momenteel de artikelen 1481 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek, die volgens het voorontwerp van wet zouden moeten worden vervangen door de nieuwe artikelen 1369bis/1 en volgende van hetzelfde Wetboek.

3) De in artikel 9, 2. van de richtlijn bedoelde maatregelen zijn momenteel niet voorzien in het Gerechtelijk Wetboek. De procedure inzake bewarend beslag geregeld in de artikelen 1413 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek stemt niet overeen met de voorwaarden voorzien door artikel 9, 2. van de richtlijn voor het in beslag nemen van roerende en onroerende goederen van de vermeende inbreukmaker, met inbegrip van het blokkeren van zijn bankrekeningen en andere tegoeden als de benadeelde partij omstandigheden aantoonst die de schadevergoeding in gevaar dreigen te brengen. Artikel 1415, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek luidt immers als volgt: « *Verlof om bewarend beslag te leggen mag niet worden verleend dan wegens een schuldvordering die zeker en opeisbaar is, en die vaststaande is of vatbaar voor een voorlopige raming* ».

Om artikel 9, 2 van de richtlijn om te zetten, wordt voorgesteld om artikel 584, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek aan te vullen om de voorzitters van de rechtbanken van koophandel en van eerste aanleg, in die aangelegenheden die respectievelijk onder de bevoegdheid van deze rechtbanken vallen, de mogelijkheid te bieden om, in de omstandigheden als bedoeld in artikel 9.2 van de richtlijn, ten bewarende titel het beslag te bevelen van de roerende en onroerende goederen van de vermeende inbreukmaker en desgevallend het blokkeren van zijn bankrekeningen en andere tegoeden (zie artikel 31 van het voorontwerp van wet).

Rekening houdend met het feit dat deze bepaling veel verder gaat dan het gemeen recht van het bewarend beslag, wordt in het ontworpen artikel 584, lid 4 evenwel gepreciseerd dat de voorzitter die uitspraak moet doen over deze vordering, moet onderzoeken :

- 1) of het intellectueel eigendomsrecht waarvan het behoud wordt ingeroepen, ogenschijnlijk geldig is ;
- 2) of de inbreuk op het betrokken intellectueel eigendomsrecht niet redelijkerwijze betwist kan worden;

3) of, na de aanwezige belangen, waaronder het algemeen belang, te hebben afgewogen, de feiten en, in voorkomend geval, de stukken waarop de eiser zich baseert van dien aard zijn dat ze het beslag - dat tot het behoud strekt van het ingeroepen recht - redelijkerwijze verantwoorden.

4) Artikel 9, 3 van de richtlijn behoeft geen uitdrukkelijke omzettingsmaatregelen wat de in artikel 9, 1 van de richtlijn bedoelde maatregelen betreft.

De algemene bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek en met name de rechtspraak met betrekking tot het onderzoek door de rechter in kort geding van de schijn van rechten van de partijen, lijken voldoende te zijn om tegemoet te komen aan voorschriften van artikel 9.3 van de richtlijn. De rechter in kort geding kan de rechten van de partijen onderzoeken maar kan geen enkele maatregel bevelen die een definitieve en onherstelbare inbreuk kan maken op deze rechten. Hij kan onderzoeken of de ogenschijnlijkheid van het recht voldoende is om een beslissing tot bewaring van het recht te rechtvaardigen. Hij kan de gevraagde maatregel ook weigeren als het ogenschijnlijke recht van de verzoeker of de schade die hij bij ontstentenis van een maatregel zou ondervinden, niet voldoende werd aangetoond (Cass., 25 april 1996 ; Pas, I., 1996, I, blz. 135 ; Cass., 9 september 1982, Pas, I, blz. 48).

Wat de procedure van beslag inzake namaak betreft, wordt in het nieuwe artikel 1369bis/1, § 5, ingevoerd door artikel 36 van het wetsontwerp, bepaald dat de rechter moet onderzoeken:

- 1) of, onafhankelijk van de vordering ten gronde, het intellectueel eigendomsrecht waarvan het behoud wordt ingeroepen ogenschijnlijk geldig is ;
- 2) of de inbreuk op het betrokken intellectueel recht niet redelijkerwijze betwist kan worden ;
- 3) of, na de aanwezige belangen, waaronder het algemeen belang, te hebben afgewogen, de feiten en, in voorkomend geval, de stukken waarop de eiser zich baseert van dien aard zijn dat ze het beslag - dat tot het behoud strekt van het ingeroepen recht - redelijkerwijze verantwoorden.

Deze voorwaarden gelden eveneens voor de maatregelen van beslag ten bewarende titel als bedoeld in het ontworpen artikel 584, vierde lid, 5°.

5) Artikel 9.4 van de richtlijn behoeft geen bijzondere omzettingsmaatregelen.

Eenzijds kunnen de procedures in kort geding, overeenkomstig artikel 584, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, in geval van volstreekte noodzakelijkheid met een eenzijdig verzoekschrift aanhangig worden gemaakt.

Anderzijds zal de procedure van beslag inzake namaak, overeenkomstig het ontworpen artikel 1369bis/1, op eenzijdig verzoekschrift worden ingeleid, wat overeenstemt met de huidige procedure bepaald in artikel 1481 van het Gerechtelijk Wetboek.

Overigens kan tegen de beschikkingen in kort geding uitgebracht op éézijdig verzoekschrift en tegen beschikkingen van beslag inzake namaak een derdenverzet worden aangetekend overeenkomstig de artikelen 1033, 1034 en 1125 van het Gerechtelijk Wetboek (zie met name het ontworpen artikel 1369bis/1, § 7).

6) Om artikel 9, 5. tot 7. van de richtlijn om te zetten wat de maatregelen bedoeld in artikel 9, 1., a) en 2., betreft, wordt voorgesteld om in Boek IV van het vierde gedeelte van het Gerechtelijk Wetboek met als titel «Bijzondere rechtsplegingen», een nieuw artikel 1369ter in te voegen, onder een nieuwe afdeling 2, met als titel «Voorlopige maatregelen toepasselijk op intellectuele eigendomsrechten», in een nieuw hoofdstuk XIX bis met als titel «Rechtsplegingen inzake intellectuele eigendomsrechten».

In dit artikel wordt bepaald dat : « § 1° Wanneer een persoon die voor de rechtbank kan optreden om een handeling die inbreuk maakt op een intellectueel eigendomsrecht bedoeld in artikel 1369bis/1 te doen staken, het artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek toepast, worden de voorlopige maatregelen op verzoek van de verweerder herroepen of houden ze op gevolg te hebben, indien de eiser niet binnen een redelijke termijn een procedure die leidt tot een beslissing ten gronde bij een bevoegde rechterlijke instantie heeft ingesteld. Deze termijn wordt bepaald door de rechterlijke instantie die de maatregelen gelast, of, bij gebreke daarvan, binnen de termijn van eenendertig kalenderdagen vanaf de betekening van de beschikking.

§2. De rechtbank kan aan de in § 1 bedoelde maatregelen de voorwaarde verbinden dat de eiser een passende zekerheid of een gelijkwaardige garantie stelt voor de eventuele schadeloosstelling van alle door de verweerder geleden schade, zoals bepaald in § 3.

3. Indien de voorlopige maatregelen worden herroepen of wanneer zij vervallen wegens enig handelen of nalaten van de eiser, of indien later wordt vastgesteld dat er geen inbreuk of dreiging van inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht was, heeft de rechtbank de bevoegdheid, op verzoek van de verweerder, de eiser te gelasten de verweerder passende schadeloosstelling te bieden voor de door deze maatregelen toegebrachte schade

Deze bepaling lijkt noodzakelijk te zijn. Enerzijds legt het Gerechtelijk Wetboek de eiser in kort geding geen verplichting op om ten gronde te dagvaarden binnen een bepaalde termijn (artikel 9, 5. Van de richtlijn). Anderzijds bestaat er voor de rechtsplegingen in kort geding in het Gerechtelijk Wetboek geen bepaling zoals in artikel 9.6 betreffende het stellen van een zekerheid, of zoals in artikel 9.7 betreffende het schadeloosstellen voor de door de voorlopige maatregelen toegebrachte schade.

7) Om artikel 9, 5. tot 7. van de richtlijn om te zetten voor wat betreft de maatregelen als bepaald in artikel 9, 1., b), dient te worden verwezen naar de bepalingen van de rechtspleging van beslag inzake namaak. Enerzijds wordt in het ontworpen artikel 1369bis/9 bepaald dat indien binnen een maand volgend op het verstrijken van de door de beschikking of, bij gebreke hiervan, door artikel 1369bis/1, § 3, opgelegde termijn voor indiening van het verslag, de beschrijving niet gevolgd wordt door een dagvaarding ten gronde voor een bevoegde rechtsmacht, de beschikking van rechtswege geen rechtsgevolgen meer heeft. Anderzijds wordt in artikel 1369bis/3 in de mogelijkheid voorzien voor de voorzitter om de eiser te verplichten een passende garantie te stellen, en om de eiser te gelasten de verweerder schadeloosstelling te bieden voor de schade toegebracht door de maatregelen van beslag inzake namaak wanneer deze maatregelen zijn herroepen of wanneer zij vervallen of in de gevallen waarin later wordt vastgesteld dat er geen inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht was.

8) Onder voorbehoud van de volgende bijzondere opmerkingen is de Raad van oordeel dat de aanpak in het voorontwerp van wet de goede aanpak is om artikel 9 van de richtlijn om te zetten.

- De Raad is van oordeel dat het niet noodzakelijk is om de woorden “*op verzoek van de eiser*” in te voegen in de bepalingen van het voorontwerp die actiemiddelen voorzien die door elke belanghebbende kunnen worden ingesteld. Het vloeit voort uit het beschikkingsbeginsel dat de maatregelen slechts kunnen worden uitgesproken door de rechter op verzoek van een van de partijen. Indien het daarentegen de bedoeling is om de categorieën van personen die bepaalde actiemiddelen kunnen aanwenden te beperken, dan is het aangewezen dit in de ontworpen tekst te preciseren, bijvoorbeeld door de woorden “*op vordering van de partij die een vordering inzake inbreuk kan instellen*”
- Het is aan te bevelen een duidelijk onderscheid te maken tussen de voorlopige maatregelen van beslag die de rechter in kort geding kan bevelen bij toepassing van het ontworpen artikel 584, vierde lid, 5°, en de maatregelen van bewarend beslag die de beslagrechter kan bevelen bij toepassing van de artikelen 1413 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek omdat de toepassingsvoorwaarden van deze maatregelen niet dezelfde zijn. Daarom moet in het ontworpen artikel 584, vierde lid, 5° gewag worden gemaakt van beslagmaatregelen « ten bewarende titel », in het Frans “à titre conservatoire”.

Het ontworpen artikel 584, lid 4, 5° heeft ook niet tot doel of gevolg de beslagrechter een bijzondere beslagprocedure te ontnemen. De term “beslag” in de zin van dit artikel betreft niet het beslag in de zin van Deel V van het Gerechtelijk Wetboek maar een voorlopige maatregel die tot gevolg heeft de goederen van de veronderstelde auteur van de inbreuk onbeschikbaar te maken.

- In de memorie van toelichting moet worden vermeld dat wat de uitvoering van een beschikking in kort geding betreft, waarbij beslagmaatregelen ten bewarende titel

worden bevolen, bij toepassing van het ontworpen artikel 584, vierde lid, 5°, dient te worden verwezen naar de uitvoeringsmaatregelen als bedoeld door het gemeen recht. Naargelang de aard van de goederen die door de beschikking in kort geding worden beoogd, kan deze uitvoering bestaan zoals voor een bewarend beslag op roerend goed, voor een bewarend beslag op onroerend goed of voor een bewarend beslag onder derden.

- In artikel 584, vierde lid, 5°, 1) en 3), moet de term « behoud » worden vervangen door de term « bescherming ».

6. Artikel 10 van richtlijn 2004/48/EG

In artikel 10 van richtlijn 2004/48/CE met als titel «Corrigerende maatregelen » wordt het volgende bepaald:

« 1. Onverminderd de aan de rechthebbende wegens de inbreuk verschuldigde schadevergoeding en zonder schadeloosstelling van welke aard ook, dragen de lidstaten er zorg voor dat de bevoegde rechterlijke instanties op verzoek van de eiser kunnen gelasten dat passende maatregelen worden genomen met betrekking tot de goederen waarvan zij hebben vastgesteld dat zij een inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht vormen en, in passende gevallen, met betrekking tot de materialen en werktuigen die voornamelijk bij de schepping of vervaardiging van deze goederen zijn gebruikt.

Deze maatregelen omvatten:

- a) terugroeping uit het handelsverkeer,*
- b) definitieve verwijdering uit het handelsverkeer,*
- c) vernietiging.*

2. De rechterlijke instanties gelasten dat deze maatregelen op kosten van de inbreukmaker worden uitgevoerd, tenzij bijzondere redenen dit beletten.

3. Bij de behandeling van een verzoek om corrigerende maatregelen wordt rekening gehouden met de noodzakelijke evenredigheid tussen de ernst van de inbreuk en de gelaste maatregelen en met de belangen van derden. ».

Om dit artikel van de richtlijn om te zetten, wordt in het voorontwerp van wet voorgesteld om in de verschillende wetten betreffende de intellectuele eigendomsrechten een gelijkaardige bepaling in te voegen (zie artikelen 3, 7, 10, 17, 19, 21 en 24 van het voorontwerp van wet).

Deze bepaling is als volgt geformuleerd wat bijvoorbeeld het octrooirecht betreft (art. 3 voorontwerp): « Art. 53, § 2. *Onverminderd de aan de benadeelde wegens de inbreuk verschuldigde schadevergoeding en zonder schadeloosstelling van welke aard ook, kan de rechter op vordering van de eiser de terugroeping uit het handelsverkeer, de definitieve verwijdering uit het handelsverkeer of de vernietiging gelasten van de inbreukmakende goederen, alsmede, in passende gevallen, van de materialen en werktuigen die voornamelijk bij de productie van die goederen zijn gebruikt.*

Deze maatregelen worden uitgevoerd op kosten van de inbreukmaker, tenzij bijzondere redenen dit beletten.

Bij de beoordeling van een vordering als bedoeld in het eerste lid, wordt rekening gehouden met de evenredigheid tussen de ernst van de inbreuk en de gelaste corrigerende maatregelen, alsmede met de belangen van derden.»

De Raad is van oordeel dat deze bepaling een correcte omzetting van artikel 10 van richtlijn 2004/48/EG bewerkstelligt. Ze stelt echter voor om de woorden «op vordering van de eiser» (gebruikt in verband met octrooien, kwekerscertificaten, rechtsbescherming van topografieën van halfgeleiderproducten, auteursrecht, naburige rechten, rechten van producenten van databanken) te vervangen door de woorden “op vordering van de partij die een vordering inzake inbreuk kan instellen”.

Deze termen zullen personen, die op grond van de verschillende wetten betreffende het intellectuele eigendomsrecht in rechte kunnen optreden om een inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht te laten vaststellen en de staking ervan te bevelen, in staat stellen om aan de rechter te vragen de corrigerende maatregelen als bedoeld in artikel 10 van de richtlijn te nemen. Wat bv. de uitvindingsoctrooien betreft, gaat het om personen bepaald overeenkomstig de voorwaarden vastgelegd in artikel 52, §2 van de voornoemde wet van 28 maart 1984. Wat het auteursrecht betreft, gaat het om personen bepaald overeenkomstig de voorwaarden vastgelegd in artikel 87 van de voornoemde wet van 30 juni 1994.

De Raad meent evenwel dat de woorden “op vordering van de partij die een vordering inzake inbreuk kan instellen” niet zo moeten worden geïnterpreteerd dat personen die geen ‘vordering inzake inbreuk’ kunnen instellen, over geen middelen zouden beschikken om via andere rechtswegen, die hen zijn toegekend door het gemeen recht, op te treden (geen reflexwerking).

7. Artikel 11 van richtlijn 2004/48/EG

In artikel 11 van richtlijn 2004/48/EG met als titel « Rechterlijk bevel » wordt bepaald dat:

"De lidstaten er zorg voor dragen dat, wanneer bij rechterlijke uitspraak inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht is vastgesteld, de bevoegde rechterlijke instanties een bevel tot staking van de inbreuk tegen de inbreukmaker kunnen uitvaardigen. Indien het nationale recht erin voorziet, wordt bij niet-naleving van een bevel, indien passend, een dwangsom tot naleving van het verbod opgelegd. De lidstaten dragen er tevens zorg voor dat de rechthebbenden om een rechterlijk bevel kunnen verzoeken tegen tussenpersonen wier diensten door derden worden gebruikt om inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht te maken, onverminderd artikel 8, lid 3, van Richtlijn 2001/29/EG."

Om dit artikel van de richtlijn om te zetten, wordt in het voorontwerp van wet voorgesteld om in de verschillende wetten betreffende de intellectuele eigendomsrechten een gelijkaardige bepaling in te voegen (zie de artikelen 3, 7, 10, 18 19, 21 en 24 van het voorontwerp van wet).

Deze bepaling is als volgt geformuleerd voor wat bijvoorbeeld het octrooirecht betreft (art. 3 voorontwerp):

« Art. 53, § 1. Wanneer de rechter een inbreuk op een recht bepaald in artikel 27 heeft vastgesteld, beveelt deze tegenover elke inbreukmaker de staking van deze inbreuk.

De rechter kan eenzelfde bevel uitvaardigen tegenover tussenpersonen wier diensten door derden worden gebruikt om inbreuk op een in artikel 27 bepaald recht te maken.»

De rechtsvordering die ertoe strekt de inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht te stoppen, hetgeen het fundamentele voorwerp is van een vordering inzake inbreuk, wordt volgens de gewone procedure behandeld voor alle intellectuele eigendomsrechten. Niettemin kan men voor het auteursrecht, de naburige rechten en het recht van producenten van databanken eveneens zijn toevlucht nemen tot een specifieke vordering voorzien door de specifieke wetgeving in die materies, die de “vordering tot staking” genoemd wordt. De procedure wordt “zoals in kortgeding” genoemd aangezien zij de vorm van het kortgeding volgt, maar aanleiding geeft tot een beslissing ten gronde.

De Raad meent dat de memorie van toelichting volgende preciseringen zou moeten bevatten:

- Wat het auteursrecht en de naburige rechten betreft, dient gewezen te worden op de declaratoire aard van de bepaling die erin voorziet dat de rechter eenzelfde bevel kan uitvaardigen tegenover tussenpersonen wier diensten door derden worden gebruikt om inbreuk op het auteursrecht of op een naburig recht te maken. In artikel 11 van richtlijn 2004/48/EG wordt inderdaad bepaald dat het onverminderd artikel 8, §3 van de richtlijn 2001/29/EG betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het

auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij is. In artikel 8, §3 van voornoemde richtlijn 2001/29/EG is bepaald dat "*De lidstaten ervoor zorgen dat de rechthebbenden kunnen verzoeken om een verbod ten aanzien van tussenpersonen wier diensten door een derde worden gebruikt om inbreuk te maken op een auteursrecht of naburige recht*". Voornoemd artikel 8, §3 werd niet uitdrukkelijk door de wet van 22 mei 2005 omgezet in de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten. In het verslag van de Commissie Bedrijfsleven van de Kamer van Volksvertegenwoordigers betreffende het wetsontwerp tot omzetting van richtlijn 2001/29/EG wordt evenwel, in antwoord op de vraag waarom het wetsontwerp geen specifieke bepaling bevat tot omzetting van artikel 8, §3, van richtlijn 2001/29/EG, het volgende gepreciseerd: « *Er bestaat eensgezindheid binnen deze commissie dat artikel 87 van de Auteurswet dat in een vordering tot staking van een inbreuk op het auteursrecht of op de naburige rechten voorziet, zo dient gelezen te worden dat de door artikel 87 van de Auteursrecht voorziene procedure kan aangewend worden ten opzichte van tussenpersonen wier diensten door een derde worden gebruikt om inbreuk te maken op het auteursrecht of naburige rechten* ».

- Wat het auteursrecht en de naburige rechten betreft, dient eraan herinnerd te worden dat de procedure zoals in kort geding, in geval van volstreekte noodzakelijkheid, in overeenstemming met artikel 584, lid 3, van het Gerechtelijk Wetboek met name kan worden ingeleid bij eenzijdig verzoekschrift, om in overeenstemming te zijn met artikel 8, §3 van richtlijn 2001/29/EG. In artikel 87, lid 2, van de Auteurswet is immers bepaald dat de vordering wordt ingesteld en behandeld zoals in kort geding.
- In overeenstemming met artikel 2, §3, a), van richtlijn 2004/48/EG, doet deze richtlijn geen afbreuk aan richtlijn 2000/31/EG betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt.

8. Artikel 13 van richtlijn 2004/48/EG

In artikel 13 van richtlijn 2004/48/EG met als titel « schadevergoeding» is het volgende bepaald :

« 1. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde rechterlijke instanties op verzoek van de benadeelde partij de inbreukmaker die wist of redelijkerwijs had moeten weten dat hij inbreuk pleegde, gelasten de rechthebbende een passende vergoeding te betalen tot herstel van de schade die deze wegens de inbreuk heeft geleden.

De rechterlijke instanties die de schadevergoeding vaststellen:

a) houden rekening met alle passende aspecten, zoals de negatieve economische gevolgen, waaronder winstderving, die de benadeelde partij heeft ondervonden, de onrechtmatige winst die de inbreukmaker heeft genoten en, in passende gevallen, andere elementen dan economische factoren, onder meer de morele schade die de rechthebbende door de inbreuk heeft geleden,

of

b) kunnen, als alternatief voor het bepaalde onder a), in passende gevallen de schadevergoeding vaststellen als een forfaitair bedrag, op basis van elementen zoals ten minste het bedrag aan royalty's of vergoedingen dat verschuldigd was geweest indien de inbreukmaker toestemming had gevraagd om het desbetreffende intellectuele-eigendomsrecht te gebruiken.

2. De lidstaten kunnen bepalen dat de rechterlijke instanties invordering van winsten of betaling van een vooraf vastgestelde schadevergoeding kunnen gelasten, indien de inbreukmaker niet wist of niet redelijkerwijs had moeten weten dat hij inbreuk pleegde.».

Om dit artikel van de richtlijn om te zetten, wordt in het voorontwerp van wet voorgesteld om in de verschillende wetten betreffende de intellectuele eigendomsrechten een gelijkaardige bepaling in te lassen (zie de artikelen 2, 7, 9, 16, 19, 21 en 23 van het voorontwerp van wet).

Deze bepaling is wat bijvoorbeeld het auteursrecht en de naburige rechten betreft als volgt geformuleerd (art. 16 voorontwerp):

«Art. 86 bis. §1er. De benadeelde kan schadevergoeding eisen voor elke schade, die hij door de inbreuk op een auteursrecht of een naburig recht lijdt.

§ 2. Wanneer de omvang van de schade op geen andere wijze kan bepaald worden kan de rechter de schadevergoeding in redelijkheid en billijkheid vaststellen als een forfaitair bedrag».

De Raad heeft de volgende aspecten onderzocht van dit tekstvoorstel.

1. Paragraaf 1 zet artikel 13, 1., leden 1 en 2, a) van richtlijn 2004/48/EG om. Het betreft een herinnering inzake de toepassing van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek in geval van een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht.

Ook al lijkt het a priori overbodig om het principe van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid te herhalen in elk van de wetten betreffende de intellectuele eigendom, wordt niettemin voorgesteld om in dergelijke gelijkaardige bepaling te voorzien in alle wetten betreffende de intellectuele eigendomsrechten. Enerzijds is er momenteel een dergelijke bepaling opgenomen in bepaalde wetten betreffende de intellectuele eigendomsrechten (zie art. 52, §4 van de wet van 28 maart 1984 betreffende de uitvindingsoctrooien, art. 36 van de wet van 20 mei 1975 tot bescherming van kweekproducten, art. 13 van de wet van 10 januari 1990 betreffende de bescherming van topografieën van halfgeleiderproducten, enz.). Anderzijds, aangezien er werd voorgesteld om regels inzake de evaluatie van de schade in te voegen en om de voorwaarden betreffende bepaalde vormen van herstel van de geleden schade te coördineren (afgifte van de inbreukmakende goederen en afdracht van de winst die door de inbreuk kon worden gemaakt), is het logisch om eerst te herinneren aan het principe van het herstel van de schade die berokkend werd door een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht dat een fout is in de zin van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek.

Wat het herstel van de schade, veroorzaakt door de inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht betreft, dient eveneens te worden verwezen naar de vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie volgens dewelke de rechter moet toezien op het herstel van alle schade die het slachtoffer daadwerkelijk heeft geleden (zie referenties van het Hof van Cassatie aangehaald door P. Van Ommeslaghe, *Droit des obligations*, Vol 2, PUB 3de uitgave, 2002-03/14, blz. 671, J. Ronse, “Schade en schadeloosstelling” in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1984, 251-252). Het is dus niet de bedoeling om te voorzien in bestraffende schadevergoedingen (“punitive damages”) onder voorbehoud van hetgeen hieronder zal worden gezegd over de burgerrechtelijke verbeurdverklaring. Deze benadering strookt met die van richtlijn 2004/48/EG. In artikel 13, 1., a) wordt immers bepaald dat de schadevergoeding die aan de rechthebbende moet worden betaald, moet aangepast zijn aan de schade die deze heeft geleden. Bovendien wordt er in overweging 26 van de richtlijn op gewezen dat het niet de bedoeling is om een verplichting te introduceren om te voorzien in een niet-compensatoire schadevergoeding, maar wel schadeloosstelling mogelijk te maken die op een objectieve grondslag berust, waarbij tevens rekening wordt gehouden met de kosten van de rechthebbende, bijvoorbeeld voor opsporing en onderzoek.

Sommige leden menen evenwel dat lid 3 van artikel 86ter, §1, waarbij bepaald wordt dat “bij de beoordeling van een vordering als bedoeld in het eerste lid wordt rekening gehouden met de evenredigheid tussen de ernst van de inbreuk en de gelaste corrigerende maatregelen, alsmede met de belangen van derden” mutatis mutandis zou moeten worden

overgenomen in artikel 86bis om te bepalen dat bij het herstel van de schade rekening moet worden gehouden met de ernst van de inbreuk. De grote meerderheid van de leden van de Raad deelt die mening niet omdat deze wijziging zou afwijken van de bovenvermelde algemene regels inzake buitencontractuele aansprakelijkheid.

2. Tevens moet er op gewezen worden dat de bepaling die ertoe strekt artikel 13, 1., leden 1 en 2, a) van richtlijn 2004/48/EG in het Belgische recht om te zetten, het begrip gekwalificeerde fout als bepaald in de richtlijn niet omvat. In de richtlijn is immers bepaald dat de inbreukmaker die wist of redelijkerwijs had moeten weten dat hij inbreuk pleegde, aan de rechthebbende een passende vergoeding moet betalen. In de voorgestelde tekst wordt er algemeen aan herinnerd dat degene die inbreuk maakt op een intellectueel eigendomsrecht de door deze inbreuk veroorzaakte schade moet vergoeden en in die zin is de tekst enkel maar een herinnering van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek zoals dat door het Hof van Cassatie wordt geïnterpreteerd, in het bijzonder wat het begrip “fout” betreft. Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie houdt de materiële schending van een wettelijke of reglementaire bepaling op zich een fout in die de overtreder burgerrechtelijk aansprakelijk stelt, op voorwaarde dat deze schending vrijwillig en bewust werd begaan (Cass., 10 avril 1970, Pas., 1970, I, 682, en referenties aangehaald door P. Van Ommeslaghe, *Droit des obligations*, Vol 2, PUB, 3de uitgave 2002-03/14, blz.. 464, H. Vandenberghe, M. Van Quickenborne en M. Debaene, «Overzicht van rechtspraak – Aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad (1994-1999)», TPR 2000, (1551), 1563). Het behoud van dit voor de rechthebbenden gunstiger foutbegrip is in overeenstemming met de richtlijn omdat die op grond van artikel 2, 1., ervan van toepassing is onverminderd de middelen die in de communautaire of nationale wetgeving zijn of kunnen worden vastgelegd, voor zover deze middelen gunstiger zijn voor de rechthebbenden.

De Raad is van mening dat de voorgestelde bepalingen en het nagestreefde doel m.n. het behoud van de toepassing van artikel 1382 van het Burgerrechtelijk Wetboek in geval van inbreuk op de intellectuele eigendomsrechten, niet enkel een goede aanpak is doch ook in overeenstemming is met richtlijn 2004/48/CE.

3. De Raad is evenwel van oordeel dat in de memorie van toelichting het volgende zou moeten worden gepreciseerd, in overeenstemming met artikel 13, 1., lid 2, a) van richtlijn 2004/48/EG dat “« *De rechterlijke instanties die de schadevergoeding vaststellen:*

a) rekening houden met alle passende aspecten, zoals de negatieve economische gevolgen, waaronder winstderving, die de benadeelde partij heeft ondervonden, de onrechtmatige winst die de inbreukmaker heeft genoten en, in passende gevallen, andere elementen dan economische factoren, onder meer de morele schade die de rechthebbende door de inbreuk heeft geleden ».

4. Wat de door de rechter als alternatief, in passende gevallen als forfaitair bedrag vastgestelde schadevergoeding betreft (b.v. § 2 van de hierboven voorgestelde tekst voor het auteursrecht en de naburige rechten), meent de Raad dat artikel 13, 1, lid 2, b) van de richtlijn moet worden opgenomen in de memorie van toelichting. Op die manier, zal worden gepreciseerd dat het forfaitaire bedrag van de schadevergoeding eveneens zou kunnen worden berekend op basis van elementen zoals ten minste het bedrag aan royalty's of vergoedingen dat verschuldigd was geweest indien de inbreukmaker toestemming had gevraagd om het desbetreffende intellectuele eigendomsrecht te gebruiken.

5. Bovendien wordt in het voorontwerp voorgesteld om voor alle intellectuele eigendomsrechten die geregeld worden door een Belgische wetgeving, een aantal bepalingen te coördineren die reeds opgenomen zijn in de verschillende betrokken wetten, die verband houden met het probleem van de schadevergoeding maar die niet opgelegd zijn door richtlijn 2004/48/EG. Het betreft enerzijds vormen van herstel van de schade berokkend door de inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht o.a. de afgifte van inbreukmakende goederen en de afdracht van de winst ten gevolge van de inbreuk genoten, en anderzijds de burgerrechtelijke verbeurdverklaring.

Wat de afgifte van inbreukmakende goederen betreft, wordt voorgesteld om een gelijkaardige bepaling in te voegen in elke wetgeving betreffende een intellectueel eigendomsrecht. (zie artikelen 2, 7, 9, 16, 19, 21 en 23 van het voorontwerp). Deze bepaling is wat bijvoorbeeld het octrooirecht betreft als volgt geformuleerd (art. 2 voorontwerp):

« Art. 52, § 5, tweede lid. De rechter kan bij wijze van schadevergoeding op vordering van de eiser bevelen tot de afgifte aan de eiser van de inbreukmakende goederen, alsmede, in passende gevallen, van de materialen en werktuigen die voornamelijk bij de productie van die goederen zijn gebruikt, en die nog in het bezit van de verweerder zijn. Indien de waarde van de inbreukmakende goederen, materialen en werktuigen de omvang van de werkelijke schade overschrijdt, bepaalt de rechter de door de eiser te betalen opleg. ».

6. Wat de afdracht van de genoten winst betreft, wordt voorgesteld om een gelijkaardige bepaling in te voegen in elke wetgeving betreffende een intellectueel eigendomsrecht. (zie artikelen 2, 7, 9, 16, 19, 21 en 23 van het voorontwerp). Deze bepaling is wat bijvoorbeeld het octrooirecht betreft als volgt geformuleerd (art. 2 voorontwerp):

« Art. 52, § 5, derde lid. De rechter kan op vordering van de eiser, bij wijze van schadevergoeding bevelen tot de afdracht van de ten gevolge van de inbreuk genoten winst alsmede tot het afleggen van rekening en verantwoording dienaangaande. Bij het bepalen van de af te dragen winst worden enkel de kosten in mindering gebracht die rechtstreeks verbonden zijn aan de betrokken inbreukactiviteiten. De vordering wordt afgewezen indien de inbreuk niet te kwader trouw is gemaakt. ».

In de tekst wordt onderstreept dat tot de afdracht van de genoten winst bevolen wordt bij wijze van herstel van de geleden schade, die moet worden aangetoond in overeenstemming met artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. De afdracht van de genoten winst wordt dus niet gecumuleerd met de schadevergoeding die de geleden schade moet herstellen.

De Raad meent dat de tekst als volgt moet worden aangepast:

- 1) Uit de tekst moet duidelijker blijken dat de afdracht van de genoten winst enkel maar kan worden opgelegd in geval van kwade trouw vanwege de inbreukmaker.
- 2) In de tekst moet worden gepreciseerd dat de rechter de mogelijkheid moet krijgen om tot de afdracht te bevelen van het geheel of van een gedeelte van de genoten winst.

7. Wat de burgerrechtelijke verbeurdverklaring betreft, wordt voorgesteld om een gelijkaardige bepaling in te voegen in elke wetgeving betreffende een intellectueel eigendomsrecht (zie artikelen 2, 7, 9, 16, 19, 21 en 23 van het voorontwerp). Deze bepaling is wat bijvoorbeeld het octrooirecht betreft als volgt geformuleerd (art. 2 voorontwerp):

« Art. 52, § 6. In geval van kwade trouw kan de rechter de verbeurdverklaring uitspreken ten voordele van de eiser van de inbreukmakende goederen, alsmede, in passende gevallen van de materialen en werktuigen die voornamelijk bij de productie van die goederen zijn gebruikt, en die nog in het bezit van de verweerder zijn. Indien de goederen, materialen en werktuigen niet meer in het bezit van de verweerder zijn kan de rechter een vergoeding toekennen waarvan het bedrag gelijk is aan de voor de verkochte goederen, materialen en werktuigen ontvangen prijs. ».

Deze tekst is onder andere gebaseerd op artikel 53 van de bovenvermelde wet van 28 maart 1984 en op artikel 87, §2, lid 2, van de bovenvermelde wet van 30 juni 1994.

Er is evenwel een belangrijk verschil tussen de voorgestelde tekst en de bestaande teksten. In de laatste wordt aan de rechter opgelegd om de verbeurdverklaring te bevelen als hij de kwade trouw van de inbreukmaker vaststelt terwijl in de voorgestelde tekst in de mogelijkheid voor de rechter wordt voorzien om een dergelijke maatregel te bevelen in geval van kwade trouw van de inbreukmaker.

Deze wijziging moet de rechter enige vrijheid van handelen laten alvorens de burgerrechtelijke verbeurdverklaring te bevelen. Overigens blijkt dat de rechters in de praktijk aarzelen om de kwade trouw vast te stellen omwille van het automatisch karakter van de verbeurdverklaring die zij dan moeten uitspreken.

De bedoeling is om in de memorie van toelichting te preciseren dat de verbeurdverklaring het verschuldigde herstel dekt en schadevergoeding niet verschuldigd is als de waarde

van hetgeen aldus in eigendom aan de eiser wordt toegekend de geleden schade overschrijdt (opslopend karakter). Dat stemt overeen met de aard van de burgerrechtelijke verbeurdverklaring zoals bepaald in de bovenvermelde wet van 28 maart 1984 en in de bovenvermelde wet van 30 juni 1994 (F. de Visscher en B. Michaux, *Précis du droit d'auteur et des droits voisins*, Bruylant, Brussel, 2000, blz. 525).

De Raad meent dat de mogelijkheid die de rechter geboden wordt om tot een dergelijke maatregel te bevelen in geval van kwade trouw van de inbreukmaker een goede aanpak is. De tekst zou echter moeten worden aangepast om duidelijk te maken dat de burgerrechtelijke verbeurdverklaring opslopend is ten aanzien van de schadevergoeding. Daarom wordt de volgende tekst voorgesteld: « *De aldus uitgesproken verbeurdverklaring slorpt de schadevergoeding ten belope van het bedrag ervan op* ». Een alternatieve oplossing zou zijn: « *Schadevergoeding wordt slechts toegekend ten belope van hetgeen niet reeds door het bedrag van de aldus uitgesproken verbeurdverklaring mocht zijn gedekt* ».

9. Artikel 14 van richtlijn 2004/48/EG

Artikel 14 van richtlijn 2004/48/EG met als titel “Aan de procedure verbonden kosten” bepaalt:

“De lidstaten dragen er zorg voor dat, als algemene regel, redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten die de in het gelijk gestelde partij heeft gemaakt, door de verliezende partij zullen worden gedragen, tenzij de billijkheid zich daartegen verzet.”

Met betrekking tot de omzetting van dit artikel werd de volgende benadering voorgesteld:

Aangezien het Gerechtelijk Wetboek in zijn artikel 1017 reeds een bepaling bevat in verband met de gerechtskosten, dat conform artikel 14 van de richtlijn is, is een bijkomende maatregel op dit punt niet nodig. Wat betreft het begrip “andere kosten” lijkt vooral te moeten gedacht worden aan de honoraria van advocaten en van experts die de partijen bijstaan. Aangezien dit een horizontaal vraagstuk is, vraagt dit een horizontale regeling. Een regeling ter zake enkel voor intellectuele eigendoms geschillen is dus niet aangewezen. Het voorstel bestaat er in om in de Memorie van Toelichting te wijzen op het horizontaal karakter van deze vraag, en om tevens te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie ter zake (Cass. 2 september 2004, zie www.cass.be).

De Raad kan instemmen met deze benadering. Wel wordt aangegeven dat de passage in de Memorie van Toelichting geen aanleiding zou mogen geven tot a contrario redeneringen, waarbij geargumenteed zou worden dat, aangezien geen specifieke wettelijke regeling wordt voorzien ter omzetting van artikel 14 van de richtlijn, in het algemeen een dergelijke regeling betreffende de advocatenhonoraria niet vereist of aangewezen zou zijn.

10. Artikel 15 van richtlijn 2004/48/EG

In artikel 15 van richtlijn 2004/48/EG met als titel «*Openbaarmaking van rechterlijke uitspraken* » wordt bepaald dat:

« De lidstaten er zorg voor dragen dat de rechterlijke instanties in het kader van gerechtelijke procedures wegens inbreuk op een intellectuele-eigendomsrecht op verzoek van de eiser kunnen gelasten dat op kosten van de inbreukmaker passende maatregelen tot verspreiding van informatie over de uitspraak worden getroffen, met inbegrip van volledige of gedeeltelijke bekendmaking en publicatie van de uitspraak. Lidstaten kunnen voorzien in andere bijkomende vormen van bekendmaking, zoals opvallende publiciteit, die passend zijn in de omstandigheden van het geval. ».

Om dit artikel van de richtlijn om te zetten, wordt in het voorontwerp van wet voorgesteld om in de verschillende wetten betreffende de intellectuele eigendomsrechten een gelijkaardige bepaling in te voegen (zie artikelen 3, 7, 10, 17, 19, 21 en 24 van het voorontwerp van wet).

Deze bepaling luidt als volgt wat bijvoorbeeld het auteursrecht en de naburige rechten betreft (art. 17 voorontwerp) : « *Art. 86 ter. §3 De rechter kan, op vordering van de eiser, gelasten dat op kosten van de inbreukmaker passende maatregelen tot verspreiding van de door de rechter bepaalde informatie over de uitspraak, zoals de volledige of gedeeltelijke bekendmaking en aanplakking van de uitspraak, worden getroffen* ».

De maatregel tot bekendmaking van de rechterlijke beslissingen heeft twee doeleinden. Het eerste bestaat erin de inbreuk op het intellectuele eigendomsrecht te doen staken. Het tweede om bij te dragen tot het herstel van de schade toegebracht door deze inbreuk

Een minderheid van de leden van de Raad is vóór de voorgestelde tekst. Toch zou de Franse tekst moeten worden aangepast om duidelijk aan te geven dat het de informatie over de beslissing is die door de rechter wordt bepaald. Bovendien moeten artikel 87, lid 6, van de bovenvermelde wet van 30 juni 1994 en artikel 2 van de wet van 31 augustus 1998 houdende omzetting in Belgisch recht van de Europese richtlijn van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken waarbij reeds in een maatregel tot bekendmaking van stakingsvonnissen is voorzien, worden gewijzigd.

De meerderheid van de leden van de Raad vindt dat de verwijzing naar de informatie over het vonnis een mogelijke bron van verwarring is en dat het wenselijk is om een identieke bepaling als die in artikel 99 van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument op te nemen. Deze bepaalt dat : « *De voorzitter van de rechtbank van koophandel kan bevelen dat zijn beslissing of de samenvatting die hij opstelt wordt aangeplakt tijdens de door hem bepaalde termijn, zowel buiten als binnen de inrichtingen van de overtreder en dat zijn*

vonnis of de samenvatting ervan in kranten of op enige andere wijze wordt bekendgemaakt, dit alles op kosten van de overtreder.

Deze maatregelen van openbaarmaking mogen evenwel slechts opgelegd worden indien zij er kunnen toe bijdragen dat de gewraakte daad of de uitwerking ervan ophouden. ».

B. Centralisatie van geschillen inzake intellectuele eigendom en grotere mobiliteit van de magistraten

1. Doelstelling van het voorontwerp van wet

De doelstelling van het voorontwerp van wet is de rechterlijke orde de mogelijkheid te bieden om over de nodige middelen en deskundigheid te beschikken om geschillen inzake intellectuele eigendom te beslechten.

Hiertoe worden in het voorontwerp van wet twee nauw met elkaar verbonden maatregelen voorgesteld. De eerste maatregel bestaat erin om de geschillen inzake intellectuele eigendom meer te concentreren. De tweede beoogt de grotere mobiliteit van de magistraten om de bevoegde rechtbanken, voor dit type van geschillen, voldoende gespecialiseerde magistraten ter beschikking te stellen.

2. Centralisatie van geschillen inzake intellectuele eigendom

In het voorontwerp van wet worden de regels inzake de bevoegdheid, die in geschillen inzake intellectuele eigendom aan de hoven en rechtbanken wordt toegekend, opnieuw gedefinieerd.

Zulke herdefiniëring van de bevoegdheidsregels moet de deskundigheid van de magistraten op het vlak van intellectuele eigendom verbeteren en de doeltreffendheid van de gerechtelijke procedures ter zake verhogen. Ze betreft de regels inzake materiële bevoegdheid én inzake territoriale bevoegdheid.

In een hierbij gevoegde tabel wordt voor elk intellectueel eigendomsrecht en voor elk type vordering (vordering inzake namaak, vordering beslag inzake namaak, vordering in kort geding, vordering tot staking) een overzicht gegeven van de regels inzake materiële en territoriale bevoegdheid als bedoeld in het voorontwerp van wet.

In grote lijnen ziet de reorganisatie van de geschillen inzake intellectuele eigendom in het voorontwerp van wet er als volgt uit :

- De geschillen inzake octrooien, aanvullende beschermingscertificaten, kwekersrecht en topografieën zouden worden toevertrouwd aan de rechtbank van koophandel te Brussel, die reeds bevoegd is om kennis te nemen van geschillen inzake gemeenschapsmerken en gemeenschapstekeningen- of modellen;
- De geschillen inzake Beneluxmerken en Beneluxtekeningen- of modellen zouden toegewezen worden aan de rechtbanken van koophandel gevestigd in de zetel van een hof van beroep;

- De geschillen inzake benamingen van oorsprong en geografische aanduidingen zouden de bevoegdheid van de rechtbank van koophandel blijven;
- De geschillen inzake auteursrechten, naburige rechten en het recht van de producenten van databanken, zouden worden toegewezen, naargelang van de hoedanigheid van de partijen, aan de rechtbanken van eerste aanleg en aan de rechtbanken van koophandel gevestigd in de zetel van een Hof van beroep, onverminderd de bevoegdheid van de vrederechters.

Voor de vorderingen waarvan het bedrag boven 1860 EUR ligt :

- is de rechtbank van koophandel, gevestigd in de zetel van een hof van beroep, bevoegd, als de beide partijen handelaars zijn ;
- is, naar keuze van de eiser de rechtbank van koophandel of de rechtbank van eerste aanleg gevestigd in de zetel van een hof van beroep bevoegd, als de verzoeker geen handelaar is en de verweerder wel handelaar is ;
- is de rechtbank van eerste aanleg gevestigd in de zetel van een hof van beroep bevoegd als de eiser handelaar is en de verweerder geen handelaar is of als beide partijen geen handelaars zijn.

De rechtbank van koophandel is vanzelfsprekend de natuurlijke rechter van geschillen ontstaan in het handels- en zakenleven. Het industriële eigendomsrecht (octrooien, aanvullende certificaten, kwekersrecht, merken, tekeningen en modellen, topografieën van halfgeleiderproducten) maakt deel uit van het ondernemingsrecht. Vandaag reeds worden magistraten, in de materies die traditioneel tot de bevoegdheid van de rechtbanken van koophandel behoren, regelmatig geconfronteerd met situaties waar het lot van een intellectueel recht dat een belangrijk actief van de onderneming uitmaakt, op het spel staat (inzake faillissementen, vennootschapsrecht, boekhoudkundig recht, enz.). De centralisatie van de geschillen op dit vlak zal dus de specialisatie van de magistraten bevorderen en een gunstig effect hebben op de kwaliteit van de gerechtelijke beslissingen.

De geschillen betreffende het auteursrecht, de naburige rechten en het recht van producenten van databanken zullen worden toegewezen naargelang de hoedanigheid van de partijen aan de rechtbank van eerste aanleg of aan de rechtbank van koophandel. Het dient immers vermeden te worden om in deze materie, die het domein van het ondernemingsrecht overschrijdt, geschillen voor de rechtbanken van koophandel te brengen waarbij één van de partijen geen handelaar is, a fortiori als het de verwerende partij betreft.

Voor deze intellectuele eigendomsrechten, lijkt het behoud van de bevoegdheid van de vrederechters voor vorderingen die niet meer dan 1860 EUR bedragen, gegrond. Het betreft in hoofdzaak geschillen betreffende de reproductie van foto's of muziek zonder toestemming, of de betaling van de vergoedingen die gevraagd worden door collectieve

beheersvennootschappen aan cafés, restaurants, etc. Het opheffen van de bevoegdheid van de vrederechters zou leiden tot een verhoging van de rechtsplegingskosten, die niet in verhouding is met de omvang van dergelijke geschillen.

Op vlak van de territoriale bevoegdheid, bestaat de centralisatie erin dat de geschillen betreffende het auteursrecht, de naburige rechten, het recht van de producenten van databanken, Beneluxmerken en Beneluxtekeningen en- modellen aan de rechtbanken gevestigd in de zetels van de hoven van beroep worden toegewezen. Deze centralisatie die beperkt is tot vijf rechtbanken zou eveneens een betere specialisatie moeten mogelijk maken, zonder een extreme centralisatie van geschillen die soms erg lokaal gebonden zijn.

Op het gebied van de octrooien, van de aanvullende beschermingscertificaten, van het kwekersrecht en van de topografieën van halfgeleiderproducten wordt voorgesteld om de geschillen te concentreren bij de rechtbank van koophandel van Brussel. Dat is gerechtvaardigd omwille van het technische karakter van dit type van geschillen. Deze centralisatie ligt ook in de lijn van het mandaat van de Intergouvernementele Conferentie van de lidstaten van de Europese Octrooiorganisatie betreffende de hervorming van het octrooisysteem in Europa (Parijs, 24-25 juni 1999), waaraan België heeft deelgenomen en waarbij de verdragssluitende Staten van het Europees Octrooiverdrag werd aangeraden «om alle nodige maatregelen te nemen om een beperking tot het minimum te onderzoeken, wat in sommige lidstaten kan gaan tot drie of minder rechtbanken die belast worden met octrooigeschillen ».

3. Grotere mobiliteit van de magistraten

Er dient te worden gewezen op het feit dat centralisatie van de geschillen inzake intellectuele eigendom op zich niet kan volstaan om specialisatie van de magistraten te garanderen. Bovendien zijn er een aantal nadelen aan verbonden. Het aantal magistraten dat in eerste aanleg en in beroep de rechtspraak voor het hele land gaat tot stand brengen, zal voor bepaalde aangelegenheden zeer beperkt zijn. Verder is het niet zo dat centralisatie op zich garandeert dat in de rechtscolleges die de geschillen inzake intellectuele eigendom toegewezen krijgen deskundige magistraten zitten terwijl er daarentegen in de verschillende rechtbanken en hoven van beroep magistraten werkzaam zijn die, in het verleden, hun deskundigheid op het vlak van intellectuele eigendom verder hebben kunnen ontwikkelen.

Deze nadelen kunnen voor een groot stuk worden opgevangen door een grotere mobiliteit van de magistraten. Deze grotere mobiliteit zou er in bestaan om mogelijk te maken dat magistraten van het rechtsgebied van een bepaald hof van beroep, kunnen zetelen in de rechtbank van het rechtsgebied van een ander hof van beroep waar de geschillen inzake intellectuele eigendom geconcentreerd zullen zijn. De voordelen van deze mobiliteit zouden de volgende zijn :

- Er zullen voldoende magistraten, behorende tot de rechtsgebieden van de verschillende hoven van beroep, deelnemen aan de ontwikkeling van de rechtspraak

inzake intellectuele eigendom zodat er een constante inbreng is van nieuwe ideeën, kennis en deskundigheid;

- De huidige deskundigheid inzake intellectuele eigendom zal niet verloren gaan;
- De rechtbanken waar de geschillen worden gecentraliseerd, zullen onmiddellijk over het nodige aantal deskundige magistraten kunnen beschikken.

Daarom wordt voorgesteld om de volgende wijzigingen aan artikel 98 van het Gerechtelijk Wetboek aan te brengen:

1° In de plaats van vijfde lid dat het zevende lid wordt, twee als volgt opgestelde nieuwe leden invoegen: *«De eerste voorzitter van het Hof van Cassatie kan, bij beschikking, met eerbiediging van de taalwet in gerechtszaken, een rechter uit het rechtsgebied van het hof van beroep of uit het rechtsgebied van een ander hof van beroep, met diens toestemming aanwijzen om zijn ambt bijkomend en voor een bepaalde termijn waar te nemen in een andere rechtbank van eerste aanleg of een andere rechtbank van koophandel die zowel materieel als territoriaal uitsluitend bevoegd is om kennis te nemen van bepaalde vorderingen.*

De eerste voorzitter van het Hof van Cassatie kan in dezelfde omstandigheden en mits naleving van dezelfde voorwaarden, een raadsheer in een hof van beroep aanwijzen om zijn ambt waar te nemen in een ander hof van beroep.»;

2° Het nieuwe zevende lid vervangen door de volgende bepaling: *« Die beschikking wordt gegeven, na het advies te hebben ingewonnen van de korpschef van de betrokken magistraat en op vordering of op advies van de procureur-generaal ».*

4. Advies van de Raad

Over het algemeen is de Raad van mening dat:

- De hierboven beschreven maatregelen in de goede richting gaan om de doeltreffendheid van de rechtsplegingen en de kwaliteit van de gerechtelijke beslissingen inzake intellectuele eigendom te verhogen. Beide zijn nauw verbonden en het is absoluut noodzakelijk dat ze tegelijkertijd worden geïmplementeerd. De centralisatie zou niet de verwachte effecten opleveren indien ze niet gepaard zou gaan met een verhoogde mobiliteit van de magistraten. Deze laatste maatregel is ook noodzakelijk om niet van vandaag op morgen de deskundigheid inzake intellectuele eigendomsrechten te verliezen die bepaalde magistraten hebben verworven in andere rechtbanken dan degene die in de toekomst bevoegd zullen zijn;
- De centralisatie moet niet alleen betrekking hebben op de vorderingen inzake namaak maar ook op de vorderingen in kortgeding, beslag inzake namaak en staking om een coherente behandeling te waarborgen van het geheel van de gerechtelijke

procedures betreffende de intellectuele eigendomsrechten. De tekst van het voorontwerp van wet moet in die zin worden herzien om er zich van te vergewissen dat voor alle intellectuele eigendomsrechten regels inzake centralisatie van geschillen voorzien zijn ;

- Voor de geschillen betreffende het auteursrecht, de naburige rechten en het recht van de producenten van databanken, is het belangrijk om de huidige bevoegdheid van de vrederechters te behouden voor de vorderingen waarvan het bedrag 1.860 EUR niet overschrijdt omdat ze door hun nabijheid de geschikte rechters zijn voor dit soort geschillen. Er moet evenwel voor worden gezorgd dat er wordt voorzien dat het hoger beroep tegen de beslissingen van de vrederechters gecentraliseerd wordt bij de rechtbanken gevestigd in de zetel van het hof van beroep, zoniet zal men voor deze geschillen niet de centralisatie hebben die elders wel gerealiseerd is;
- Het is aangewezen om te bepalen dat wanneer een vordering tot staking van een inbreuk op het auteursrecht (art. 87 van voornoemde wet van 30 juni 1994) of van een inbreuk op het recht van de producenten van databanken (art. 12 *quater* van de voornoemde wet van 31 augustus 1998) bij de voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg aanhangig werd gemaakt, hij ook uitspraak moet kunnen doen over de vraag of dezelfde feiten een daad vormen die strijdig is met de eerlijke handelspraktijken in de zin van artikel 93 van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument voor zover de eiser tot staking de hoedanigheid heeft om een dergelijk bevel tot staking, in de zin van de voornoemde wet van 14 juli 1991, te vragen. Het gaat om een parallelle bepaling met deze die men voorstelt in te lassen in artikel 96 van de voornoemde wet van 14 juli 1991 om de voorzitter van de rechtbank van koophandel te machtigen om te beslissen over feiten die zowel een daad vormen die strijdig is met de eerlijke handelspraktijken, in de zin van artikel 93 van deze wet, als een inbreuk op het auteursrecht, op een naburige recht of op het recht van de producenten van databanken (spiegeleffect).
- Het ontworpen artikel 575, tweede lid, moet worden geschrapt. De nietigheid van rechtswege van elke overeenkomst die strijdig is met de bepalingen van het eerste lid en die dagtekent van na het ontstaan van het geschil, is een te strenge maatregel omdat de regels inzake materiële bevoegdheid voor het auteursrecht, de naburige rechten en het recht van de producenten van databanken afhankelijk zijn van de hoedanigheid van de partijen.

Een minderheid van leden van de Raad heeft geen definitief standpunt ingenomen wat betreft de materiele bevoegdheid inzake het auteursrecht, de naburige rechten en het recht van de producenten van databanken.

C. Wijziging van artikel 96 van de wet betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument

Het voorontwerp van wet beoogt de wijziging van artikel 96 van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en de bescherming van de consument (WHPC).

1. Huidige tekst van artikel 96 WHPC.

De huidige tekst van artikel 96 WHPC bepaalt dat : *“Het artikel 95⁽³⁾ niet van toepassing is op de daden van namaking die vallen onder de wetten betreffende de uitvindingsoctrooien, de waren- of dienstenmerken, de tekeningen of modellen en het auteursrecht (en de naburige rechten).*

Het eerste lid is evenwel niet van toepassing op de dienstmerken die gebruikt werden in het Beneluxgebied op de datum van inwerkingtreding van het Protocol van 10 november 1983 houdende wijziging van de uniforme Beneluxwet op de warenmerken wanneer de uniforme Beneluxwet op de merken de eigenaars van voornoemde merken niet toelaat zich te beroepen op de regels inzake merkenrecht”.

De huidige tekst van het artikel 96 WHPC sluit in principe de mogelijkheid van een vordering tot staking uit op basis van het artikel 95 van de WHPC voor inbreuken op het octrooirecht, het merkenrecht, het tekeningen- en modellenrecht, het auteursrecht of de naburige rechten.

2. Tekst van het voorontwerp van wet

Het voorontwerp van wet stelt in zijn artikel 25 voor om het artikel 96 WHPC te vervangen door de volgende bepaling :

“ § 1. Wanneer de voorzitter van de rechtbank van koophandel, gevat door een vordering op grond van artikel 95 strekkende tot staking van een inbreuk op een wettelijk beschermd eigendomsrecht, uitgezonderd het auteursrecht en de naburige rechten, met inbegrip van het recht van de producent van een databank, vaststelt dat deze inbreuk werd begaan door de verweerder en een inbreuk op deze wet uitmaakt, kan hij :

1° aan de verweerder bevelen aan de houder van het recht alle inlichtingen te verstrekken waarover hij beschikt betreffende de identiteit van derden die deelnemen aan de productie en aan de distributie van de bewuste produkten of diensten, alsook

³ Het artikel 95, lid 1, WHPC bepaalt dat : « De voorzitter van de rechtbank van koophandel stelt het bestaan vast en beveelt de staking van een zelfs onder het strafrecht vallende daad die een inbreuk op de bepalingen van deze wet uitmaakt.”

betreffende hun distributiekkanalen, op voorwaarde dat dergelijke maatregel niet buiten verhouding staat met de ernst van de inbreuk;

2° op voorwaarde dat deze maatregelen in verhouding staan met de ernst van de inbreuk en de belangen van de derden, en dat ze door hun aard zouden bijdragen tot de staking van die inbreuk of haar rechtsgevolgen, bevelen dat de goederen die een inbreuk plegen op het recht in het geding uit het handelsverkeer zouden worden genomen of vernietigd zouden worden en dat de materialen en het materieel, die hoofdzakelijk gediend hebben tot het vervaardigen van deze goederen uit het handelsverkeer zouden verwijderd worden, dit alles op kosten van de verweerder;

§ 2. Wanneer het bestaan van een intellectueel eigendomsrecht, in België beschermd door een depot of een inschrijving, ingeroepen wordt ter ondersteuning van een vordering op grond van artikel 95, of als verweer tegen deze vordering, en dat de voorzitter van de rechtbank vaststelt dat dit recht, dit depot of deze inschrijving nietig is of vervallen, spreekt hij deze nietigheid of dit verval uit en beveelt de schrapping van het depot of van de inschrijving in desbetreffende registers, overeenkomstig de speciale beschikkingen die dit intellectueel recht beheersen⁽⁴⁾.

Deze maatregel mag pas geschieden op het tijdstip waarop de desbetreffende beslissing in kracht van gewijsde is gegaan.

Indien het ingeroepen recht echter een gemeenschapsbescherming tot voorwerp heeft van de kweekprodukten, moet de voorzitter van de rechtbank deze bescherming als geldig beschouwen, behalve indien de vraag over haar nietigheid aanhangig is bij het Communautair Bureau voor Plantenrassen, in welk geval de voorzitter zijn beslissing opschort tot het Bureau over deze vraag uitspraak heeft gedaan.

§ 3. Ongeacht de aard van de ingeleide vordering, kan niemand bij de rechtbank de geldigheid van een intellectueel recht, dat het voorwerp uitmaakt van een depot of inschrijving, betwisten, indien de houder van dit recht geen partij is bij deze zaak.

§ 4. Alleen de voorzitter van de rechtbank van koophandel van Brussel is bevoegd om kennis te nemen van een vordering gegrond op artikel 95 van deze wet, die een inbreuk op een gemeenschapsmerk, -tekening of -model, een uitvindingsoctrooi, een aanvullend beschermingscertificaat, een kwekersrecht of een topografie van halfgeleiderprodukt beoogt te staken”.

⁴ De vraag rijst of de centralisatie zich eveneens opdringt van de territoriale bevoegdheid van het geschil dat bestaat uit vorderingen steunend op het artikel 95 en gericht is op de staking van een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht, volgens het model van hetgeen bepaald werd voor de territoriale bevoegdheid van de rechtbank van koophandel voor elk van de bedoelde intellectuele eigendomsrechten (rechtbank van koophandel van Brussel voor de octrooien, kwekersrecht, Chips, communautaire merken en tekeningen en modellen en rechtbank van de zetel van elk Hof van Beroep voor het auteursrecht, de naburige rechten met inbegrip van het recht van de producenten van databanken en de Beneluxmerken en -tekeningen en modellen).

Het ontworpen artikel 96 strekt er dus toe de voorzitter van de rechtbank van koophandel bij wie de zaak aanhangig werd gemaakt op basis van het artikel 95 WHPC, ook de mogelijkheid te bieden om de staking te bevelen van een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht.

De voorgestelde wijziging steunt inzonderheid op de volgende redenen:

1) een arrest van 9 januari 2002 van het Arbitragehof (arrest 2/2002, BS. 19/03/2002, blz. 11503 en volgende). In dit arrest heeft het Hof beslist dat artikel 96 van de WHPC de principes van gelijkheid en niet-discriminatie, gehuldigd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt door te bepalen dat artikel 95 van diezelfde wet (die de vordering tot staking regelt) niet toepasselijk is op daden van namaak die vallen onder de wetten op de waren- of dienstmerken. Voor het Arbitragehof zijn de verschillende categorieën van inbreuken op het merk, zoals in dit geval bedoeld door artikel 13, A, 1, van de eenvormige Beneluxwet op de merken, vergelijkbaar. Nochtans, indien het toegepaste verschil in de behandeling berust op een objectief criterium, zijnde het soort merkinbreuk, meent het Hof dat dit criterium niet pertinent is ten opzichte van het doel dat de wetgever nastreefde toen hij de wetten op de handelspraktijken aannam. Het Hof onderstreept overigens dat het vaak zeer moeilijk is de soorten merkinbreuken te onderscheiden.

Deze beslissing die alleen betrekking heeft op het domein van de merken, legt de wetgever op tussen te komen en deze vraag te regelen, teneinde rechtsonzekerheid in de toekomst te vermijden. Het Hof heeft die rechtspraak nogmaals bevestigd, aan de hand van een identieke motivering, in een arrest van 29 oktober 2003 (arrest nr. 140/2003, BS. 13/02/2004, blz. 8891 en volgende) door zich uit te spreken over de conformiteit van het artikel 5 van de wet van 21 oktober 1992 betreffende de misleidende reclame inzake de vrije beroepen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Onderhavig wetsontwerp nodigt de wetgever uit een dergelijke mogelijkheid te organiseren voor de houders van alle intellectuele eigendomsrechten, want deze zouden op hun beurt het bestaan van een nieuwe ongrondwettelijke discriminatie tussen hun situatie en deze van de merkhouders kunnen inroepen.

2) Vandaag neemt men dus aan dat iedere schending van een wet of een reglementering door een verkoper een daad is die strijdig is met de eerlijke handelspraktijken die verboden moet worden indien zij van die aard is dat zij de belangen van een andere verkoper of consument schaadt. De daad van namaak is een schending van de wet inzake intellectuele eigendom die de bescherming van het miskend recht organiseert. In deze optiek moet ze ook beschouwd kunnen worden als een daad die strijdig is met de eerlijke handelspraktijken, telkens als ze de beroepsbelangen van één of meerdere verkopers of de belangen van één of meerdere consumenten kan schaden.

Niets rechtvaardigt nog dat de stakingrechter in handelszaken verhinderd wordt in dit geval de staking van deze daad te bevelen, indien deze oneerlijk is. De intellectuele

rechten, zijnde monopolierechten, maken volledig deel uit van het geheel van de juridische organisatie van de mededinging. De kunstmatige scheiding die gemaakt is tussen de domeinen van de namaak en de oneerlijke mededinging moet dus opgeheven worden en er moet toegelaten worden dat de vordering tot staking in handelszaken een aanvullende rol speelt bij de vordering tot namaak, buiten het beschermingsgebied van de intellectuele eigendom.

3) De risico's op tegenstrijdige vonnissen, die aangehaald zijn om de regel van uitsluiting van cumul van vorderingen te verklaren, zijn niet specifiek voor deze materie en worden geregeld aan de hand van de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek betreffende het gezag en de kracht van het gewijsde, de aanhangigheid of de samenhang en de onplitsbaarheid van de geschillen. Zoals hierboven bepaald, heeft de rechtspraak reeds enige tijd de draagwijdte van deze uitsluitingsregel gedeeltelijk beperkt en laat ze aldus, *de facto*, bepaalde cumuls van vorderingen toe (onder meer op het vlak van merken), zonder ooit problemen te scheppen die verbonden zijn aan tegenstrijdige vonnissen.

3. Advies van de Raad

De Raad heeft de volgende aspecten van het ontworpen artikel 96 bestudeerd.

- 1) Wat betreft de mogelijkheid van een vordering tot staking op basis van artikel 95 WHPC om een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht stop te zetten, is het merendeel van de leden van de Raad de mening toegedaan dat :

- Een vordering tot staking van een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht moet kunnen worden voorgelegd aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel op basis van de WHPC. Die vordering dient evenwel gericht te zijn op de inbreuk op het intellectueel eigendomsrecht en dient niet te bewijzen dat de inbreuk in de zin van het artikel 93 WHPC een daad is die strijdig is met de eerlijke handelspraktijken, waardoor een verkoper de beroepsbelangen van een of meerdere verkopers schaadt of kan schaden (autonomie van de inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht ten opzichte van de kwalificatie van een daad die in strijd is met de eerlijke handelspraktijken in de zin van de WHPC). Dat zal toepassingsproblemen, die zich reeds voordeden toen de rechtspraak probeerde om rekening te houden met het arrest van het Arbitragehof, voorkomen. Bovendien wordt in het arrest niet voorgeschreven om de vordering inzake namaak te beschouwen als een vordering inzake oneerlijke mededinging. Het verwijt in het arrest betreft vooral het feit dat niet voorzien is in een even simpele, doeltreffende en snelle vordering als de vordering tot staking. De oplossing bestaat er dus in om voor een dergelijke vordering te zorgen net zoals de wetgever heeft gedaan in de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht: een aanvullende vordering inzake namaak om een inbreuk op het recht vast te stellen en te doen staken.

Daartoe stelt de meerderheid van de leden van de Raad voor artikel 96, §1, lid 1, te vervangen door de volgende tekst: « *De voorzitter van de rechtbank van koophandel stelt het bestaan vast en beveelt de staking van elke inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht.*

De vordering wordt ingesteld en behandeld overeenkomstig deze wet. Artikel 701 van het Gerechtelijk Wetboek is toepasselijk ».

- Het is nuttig om aan artikel 701 te herinneren om de aandacht te vestigen op de mogelijkheid om op eenvoudige manier de aspecten “wetten op de handelspraktijken” (art. 95) en “namaak” (art. 96) te verenigen in een zelfde procedure.
- De personen die op basis van artikel 96 van de WHPC kunnen optreden voor de voorzitter van de rechtbank van koophandel moeten die zijn welke ook voor een handeling van namaak kunnen optreden volgens de bijzondere wet die van toepassing is op het desbetreffende intellectueel eigendomsrecht teneinde geen incoherentie te creëren, of zelfs tegenstrijdigheid, met de Beneluxregels of de Europese regels (wat de gemeenschapstitels betreft).

Indien dit parallelisme tussen de WHPC en de bijzondere wetten inzake intellectuele eigendom niet zou worden gevolgd, zou er een paradox zijn in die zin dat meer personen de bevoegdheid zouden hebben om op te treden om een daad van namaak te doen staken op basis van de WHPC (⁵) dan op basis van de bijzondere wetten betreffende de rechten inzake intellectuele eigendom. Voor een inbreuk op een auteursrecht, zal het elke betrokken persoon zijn (zie art. 87 van de bovenvermelde wet van 30 juni 1994). Voor een inbreuk op een octrooirecht of een merkrecht zullen het echter de personen zijn die voldoen aan de voorwaarden waarin respectievelijk is voorzien in artikel 52, §2 van de bovenvermelde wet van 28 maart 1984 en in artikelen 2.21, 2.22, 2.32, 3.17, 3.18 en 3.26 van het Benelux Verdrag inzake de Intellectuele Eigendom.

⁵ Artikel 98, § 1 van de WHP bepaalt het volgende :« § 1 De vordering gegrond op artikel 95 wordt ingesteld op verzoek van :

1. de belanghebbenden;
2. de Minister, tenzij het verzoek betrekking heeft op een daad als bedoeld in artikel 93 van deze wet;
3. een beroeps- of interprofessionele vereniging met rechtspersoonlijkheid, tenzij het verzoek betrekking heeft op een daad als bedoeld in artikel 94 van deze wet;
4. een vereniging ter verdediging van de consumentenbelangen die rechtspersoonlijkheid bezit en voor zover zij in de Raad voor het Verbruik vertegenwoordigd is of door de Minister van Economische Zaken, volgens door een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit vast te stellen criteria, erkend is, tenzij het verzoek betrekking heeft op een daad als bedoeld in artikel 93 van deze wet.

In afwijking van de bepalingen in de artikelen 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek, kunnen de verenigingen en groepen bedoeld in de punten 3 en 4 in rechte optreden voor de verdediging van hun statutair omschreven collectieve belangen.

Voor de houders van intellectuele eigendomsrechten zou dit kunnen leiden tot verlies van beheersing van hun recht. Bij ontstentenis van een dergelijk parallellisme zou een distributeur, die geen houder is en evenmin exclusief licentiehouder van een merk, voor een handeling van namaak kunnen optreden om dit merk te laten annuleren wegens een gebrek aan onderscheidend karakter, terwijl de houder van dit merk liever zou wachten, om zijn merk door het gebruik te consolideren.

De meerderheid van de leden van de Raad stelt dan ook voor in artikel 98 van de WHPC een nieuwe §2 in te lassen, terwijl de huidige §2 dan §3 wordt. Deze nieuwe §2 zou als volgt worden geformuleerd: « *De vordering op grond van artikel 96 wordt ingesteld op verzoek van de personen die een vordering inzake inbreuk kunnen instellen volgens de wet die van toepassing is op het betrokken intellectueel eigendomsrecht* ».

Een minderheid van de leden van de Raad is van mening dat het niet opportuun is artikel 96 WHPC te wijzigen, zoals voorgesteld in het voorontwerp van wet. Enerzijds legt het arrest van het Arbitragehof niet de aanpassing op van artikel 96 van de WHPC zoals zij wordt voorgesteld in het voorontwerp van wet. Een andere optie zou erin kunnen bestaan de niet-toepassing van artikel 95 van de WHP op de inbreuken op de intellectuele eigendomsrechten meer absoluut te maken want het probleem veroorzaakt door het arrest van het Arbitragehof is dat volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie de vordering tot staking volgens artikel 95 toegankelijk was voor bepaalde handelingen van namaak en niet voor allemaal (inzake merken). Mocht het een totaalverbod zijn dan zou er wellicht geen sprake zijn van een discriminatieprobleem.

Anderzijds is het niet opportuun een rechter toe te staan ten gronde recht te spreken volgens een procedure zoals in kortgeding over geschillen met betrekking tot uitvindingsoctrooien, wegens het technisch karakter van dergelijke geschillen. Het is des te gevaarlijker omdat de verweerder dan gaat verplicht zijn zich snel te verdedigen in een zeer technisch dossier terwijl de verzoeker de mogelijkheid zal hebben gehad om zijn dossier lang voor het instellen van een vordering tot staking voor te bereiden. Bij hoogdringendheid kunnen de partijen de zaak altijd aanhangig maken bij de kortgedingrechter die, in afwachting van een beslissing ten gronde, bij voorraad uitspraak zal doen. Dat is de reden waarom deze leden menen dat het octrooirecht niet in het ontworpen artikel 96 moet worden opgenomen.

De meerderheid van de leden van de Raad deelt het bovenvermelde standpunt niet en vindt dat het octrooirecht behandeld moet worden door het ontworpen artikel 96. Rekening houdend met de wijzigingen voorgesteld door de meerderheid van de leden van de Raad, zal de houder van het octrooi een vordering tot staking kunnen instellen, hetzij volgens de gewone procedure, hetzij volgens de procedure in kortgeding hetzij nog, maar dan bij voorraad en in geval van hoogdringendheid, volgens de procedure van kort geding. Hij zal bijvoorbeeld deze snellere

- procedure kiezen indien er reeds een gerechtelijke beslissing bestaat over een Europees octrooi dat België aanduidt.
- 2) Wat betreft de bevoegdheid voor de vordering tot staking die zou worden voorzien in artikel 96 van de WHPC, is de meerderheid van de leden van de Raad het volgende van mening :
- wat betreft de materiële bevoegdheid moet artikel 589, 1° van het Gerechtelijk Wetboek worden vervolledigd met een verwijzing naar artikel 96 van de WHPC.
 - wat betreft de territoriale bevoegdheid moet het ontworpen artikel 96, §4 worden overgeplaatst naar artikel 633quinquies van het Gerechtelijk Wetboek.
- 3) Wat betreft de maatregelen die de stakingsrechter kan bevelen, in toepassing van het ontworpen artikel 96, wanneer hij een inbreuk op een intellectueel eigendomsrecht vaststelt, is de meerderheid van de leden van de Raad van mening dat de maatregelen bedoeld in artikel 96, §1, 1° en 2°, door de volgende tekst zouden moeten worden vervangen : *« Wanneer de voorzitter vaststelt dat er een inbreuk werd gepleegd op een intellectueel eigendomsrecht, beveelt hij dat daaraan een einde wordt gemaakt, alsmede de bijbehorende maatregelen waarin is voorzien door de wet die van toepassing is op het betrokken intellectueel eigendomsrecht, met uitzondering van de maatregelen ter herstelling van de schade veroorzaakt door deze inbreuk. Deze bijbehorende maatregelen kunnen evenwel enkel worden voorgeschreven op voorwaarde dat zij ertoe bijdragen dat de vastgestelde inbreuk of de gevolgen ervan ophouden. »*
- 4) Wat betreft het ontworpen artikel 96, §2, ontworpen leden 1 en 2:
- Een minderheid van de leden van de Raad meent dat de nietigheid of het verval van de intellectuele eigendomsrechten, die beschermd zijn door een depot of een registratie, uitgesproken door de voorzitter van de rechtbank van koophandel die de staking beveelt volgens een procedure als in kort geding, slechts gevolgen zou mogen hebben tussen de partijen bij de procedure (inter partes gevolgen van de nietigheid).
 - De meerderheid van de leden van de Raad meent echter dat de nietigheid of het verval uitgesproken door de voorzitter van de rechtbank van koophandel die de staking beveelt volgens een procedure zoals in kort geding, dezelfde gevolgen zou moeten hebben als de nietigheid of het verval uitgesproken door de rechtbank volgens een gewone procedure omdat de rechter zich in beide gevallen ten gronde uitspreekt.

In dit laatste geval is het noodzakelijk om af te wijken van artikel 100, lid 6, WHPC volgens hetwelk het vonnis uitvoerbaar is bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel en zonder borgtocht. Lid 2 van deze paragraaf, dat bepaalt dat de beslissing tot nietigverklaring van een intellectueel eigendomsrecht, in België beschermd door een depot of een inschrijving, enkel kan worden uitgevoerd op voorwaarde dat zij in kracht van gewijsde is gegaan, moet echter worden herzien, om rekening te houden met de bepalingen die deze kwestie regelen in de wet die op het desbetreffende intellectueel eigendomsrecht van toepassing is (zie bijvoorbeeld artikel 51 van de bovenvermelde wet van 28 maart 1984 ⁽⁶⁾ en artikel 9, 2° van het Benelux-Verdrag inzake de Warenmerken ⁽⁷⁾ goedgekeurd door de wet van 30 juni 1969) ;

- 5) Wat artikel 96, §2, lid 3 betreft meent de meerderheid van de leden dat dit lid moet worden geschrapt, omdat het overbodig is in de WHP te herhalen welke instanties exclusief bevoegd zijn om een uitspraak te doen over de geldigheid van bepaalde intellectuele eigendomsrechten. De memorie van toelichting zal moeten aangeven dat deze exclusieve bevoegdheid een noodzaak is voor de voorzitter van de rechtbank van koophandel door het effect zelf van de reglementaire tekst, die deze exclusieve bevoegdheid toekent aan een andere instantie. Het betreft inzonderheid de artikelen 20, 67 en 105 van de verordening (EG) nr. 2100/94 van de Raad inzake het communautaire kwekersrecht.

- 6) De meerderheid van de leden van de Raad is van mening dat artikel 96, §3 in het ontwerp mag worden geschrapt, daar voorgesteld wordt artikel 98 van de WHPC te wijzigen, om erin te voorzien dat de in artikel 96 van de WHPC bedoelde vordering tot staking enkel mag worden ingesteld door de personen die een

⁶ Artikel 51 van de bovenvermelde wet van 28 maart 1984 bepaalt dat: “§ 1. Wanneer een octrooi geheel of gedeeltelijk nietig verklaard wordt door een vonnis of een arrest of door een scheidsrechtelijke uitspraak, heeft de beslissing tot nietigverklaring tegenover eenieder kracht van gewijsde, onder voorbehoud van derdenverzet.

De in kracht van gewijsde gegane beslissingen tot nietigverklaring worden in het Register ingeschreven.

§ 2. Ingeval van nietigverklaring van de octrooien heeft de voorziening in cassatie schorsende werking”.

⁷ Artikel 9, 2° van het Benelux-Verdrag inzake de Warenmerken bepaalt dat: “Het gezag van rechterlijke beslissingen die in een van de drie Staten met toepassing van artikel 14 of 27 van de eenvormige wet worden gegeven, wordt in de beide andere Staten erkend, en de door de rechter uitgesproken doorhaling wordt door het Bureau onder verantwoordelijkheid van de raad van bestuur op verzoek van de meest gerede partij verricht, indien :

1° het van de beslissing overgelegde afschrift, naar de wetten van het land waar deze beslissing is gegeven aan de voor de echtheid van het afschrift nodige voorwaarden voldoet;

2° de beslissing niet meer vatbaar is voor verzet, noch voor beroep, noch voor voorziening in cassatie”.

vordering wegens inbreuk kunnen instellen volgens de wet die van toepassing is op het desbetreffende intellectueel eigendomsrecht.

- 7) De meerderheid van de leden van de Raad is van mening dat het niet nodig is heel het artikel 100 van de WHPC te vervangen en dat het voldoende is in de leden 7 en 8 een verwijzing in te lassen naar de vorderingen op grond van artikel 96 van de WHPC (⁸).
- 8) De meerderheid van de leden van de Raad is van mening dat een regeling die gelijk is aan die welke in de WHPC voor de staking van de inbreuken op de intellectuele eigendomsrechten zal worden ingelast, ook moet worden ingelast in de wet van 2 augustus 2002 betreffende de misleidende en vergelijkende reclame, de onrechtmatige bedingen en de op afstand gesloten overeenkomsten inzake de vrije beroepen.

⁸ Artikel 100, lid 7 en 8 van de WHP bepaalt het volgende : : « *Elke uitspraak ingevolge een op artikel 95 of op artikel 97 gegronde vordering wordt binnen acht dagen en door toedoen van de griffier van het bevoegde rechtscollege meegedeeld aan de Minister, tenzij de uitspraak is geweest op zijn vordering.*

Bovendien is de griffier verplicht de Minister onverwijld in te lichten over de voorziening tegen elke uitspraak die op grond van artikel 95 of van artikel 97 is geweest ».

Bijlage I Bevoegdheidstabel

INTELLECTUELE EIGENDOMSRECHT	SOORTEN VORDERINGEN	MATERIËLE EN TERRITORIALE BEVOEGDHEDEN VOORGESTELD IN HET VOORONTWERP VAN WET
<u>Uitvindings-octrooien</u>	Vorderingen inzake namaak ⁽⁹⁾	Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 73 WUO en toevoegsel art.574, 15° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 73 WUO en wijziging art. 633quinquies Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: wijziging art. 633, lid 6, 1) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: ?
	Vordering tot staking ⁽⁸⁾	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp
Aanvullende beschermings-certificaten	Vorderingen inzake namaak	Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: onrechtstreeks art. 73 WUO en toevoegsel art.574, 15° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: onrechtstreeks art. 73 WUO en wijziging art. 633quinquies Gerechtelijk Wetboek in ontwerp

⁹ De termen « vordering inzake namaak » verwijzen naar de vordering ingesteld om volgens de gewone procedure de inbreuk op het intellectuele eigendomsrecht ten gronde te doen vaststellen en te doen staken alsook om de schade berokkend door deze inbreuk te vergoeden.

¹⁰ De termen « vordering tot staking » verwijzen, wat betreft de industriële eigendomsrechten, naar de vordering ingesteld om volgens de procedure zoals in kort geding te doen vaststellen en om de inbreuk op het intellectuele eigendomsrecht te doen staken volgens artikel 96 WHPC in ontwerp.

	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: wijziging art. 633, lid 6, 1) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: ?
	Vordering tot staking	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp
Belgisch kwekersrecht	Vorderingen inzake namaak	Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: onrechtstreeks art. 38 WBK en toevoegsel art.574, 16° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: onrechtstreeks art. 38 WBK en wijziging art. 633quinquies Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: wijziging art. 633, lid 6, 1) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: ?
	Vordering tot staking	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp
Gemeenschapsmerken	Vorderingen inzake namaak	Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 574, 11°, Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: art. 633quinquies, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek (Wet van 20 december 2005)
	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: wijziging art. 633, lid 6, 1) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp

	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: ?
	Vordering tot staking	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp
<u>Gemeenschaps- tekeningen en- modellen</u>	Vorderingen inzake namaak	Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 574, 14°, Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: art. 633quinquies, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek (wet van 20 december 2005)
	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: wijziging art. 633, lid 6, 1) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: ?
	Vordering tot staking	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp
Beneluxmerken	Vorderingen inzake namaak	Rechtbank van Koophandel gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep Materiële bevoegdheid: art. 574, 18°, Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 633quinquies, lid 2, Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: wijziging art. 633, lid 6, 2) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: ?

	Vordering tot staking	? Materiële bevoegdheid: ? Territoriale bevoegdheid: ?
<u>Benelux-tekeningen en -modellen</u>	Vorderingen inzake namaak	Rechtbank van Koophandel gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep Materiële bevoegdheid: art. 574, 18°, Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 633quinquies, lid 2, Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: wijziging art. 633, lid 6, 2) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: ?
	Vordering tot staking	? Materiële bevoegdheid: ? Territoriale bevoegdheid: ?
Oorsprongsbenamingen	Vorderingen inzake namaak	Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art. 574, 3°, Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: -
	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: -
	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: -
	Vordering tot staking	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art. 589, 1° Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: -

Topografieën van halfgeleiderproducten	Vorderingen inzake namaak	Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 16 chipswet en toevoegsel art.574, 17° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 16 chipswet en wijziging art. 633quinquies Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering tot beslag inzake namaak	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: toevoegsel art.588, 14° Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: wijziging art. 633, lid 6, 1) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp
	Vordering in kortgeding	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Materiële bevoegdheid: art.584, lid 2 Gerechtelijk Wetboek Territoriale bevoegdheid: ?
	Vordering tot staking	Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel Materiële bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 96, §4 WHPC in ontwerp
Auteursrecht en naburige rechten, met inbegrip van het recht van de producenten van databanken	Vorderingen inzake namaak	<p>< of = aan 1860 EUR : vrederechters zonder territoriale centralisatie</p> <p>> dan 1860 EUR :</p> <p>Als beide partijen handelaars zijn: Rechtbank van Koophandel gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep</p> <p>Als de eiser geen handelaar is en de verweerder handelaar is: naar keuze van de eiser de Rechtbank van Koophandel of de Rechtbank eerste Aanleg gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep</p> <p>Als de eiser handelaar is en de verweerder geen handelaar is: de Rechtbank eerste Aanleg gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep</p> <p>Als beide partijen geen handelaars zijn: Rechtbank van Eerste Aanleg gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep Materiële bevoegdheid: art. 575 Gerechtelijk Wetboek in ontwerp Territoriale bevoegdheid: art. 633quinquies, lid 3, Gerechtelijk Wetboek in ontwerp</p>

	<p>Vordering tot beslag inzake namaak</p>	<p>Als beide partijen handelaars zijn: Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep</p> <p>Als de eiser geen handelaar is en de verweerder handelaar is : naar keuze van de eiser de Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel of de Voorzitter van de Rechtbank eerste Aanleg gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep</p> <p>Als de eiser geen handelaar is en de verweerder geen handelaar is: de Voorzitter van de Rechtbank eerste Aanleg gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep</p> <p>Als geen van beide partijen handelaar is : de Voorzitter van de Rechtbank eerste Aanleg gevestigd in de zetel van een Hof van Beroep</p> <p>Materiële bevoegdheid: art. 588bis Gerechtelijk Wetboek in ontwerp</p> <p>Territoriale bevoegdheid: art. 633, lid 6, 3) Gerechtelijk Wetboek in ontwerp</p>
	<p>Vordering in kortgeding</p>	<p>Als beide partijen handelaars zijn: Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel</p> <p>Als de eiser geen handelaar is en de verweerder handelaar is: naar keuze van de eiser de Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel of de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg</p> <p>Als de eiser handelaar is en de verweerder geen handelaar is : de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg</p> <p>Als geen van beide partijen handelaar is : de Voorzitter van de Rechtbank eerste Aanleg</p> <p>Materiële bevoegdheid: art. 584, al. 2, Gerechtelijk Wetboek</p> <p>Territoriale bevoegdheid: -</p>

	Vordering tot staking AW en WD (⁹)	<p>Als beide partijen handelaars zijn: Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel</p> <p>Als de eiser geen handelaar is en de verweerder handelaar is : naar keuze van de eiser de Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel of de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg</p> <p>Als de eiser handelaar is en de verweerder geen handelaar is: de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg</p> <p>Als geen van beide partijen handelaar is: : de Voorzitter van de Rechtbank eerste Aanleg</p> <p>Materiële bevoegdheid : 87 AW en 12 quater WD die verwijzen naar artikel 575 in ontwerp Territoriale bevoegdheid: -</p>
--	---	--

⁹ De termen « vordering tot staking » verwijzen, wat betreft het auteursrecht, de naburige rechten en het recht van de producenten van databanken, naar de vordering om de inbreuk op het betrokken intellectuele eigendomsrecht, volgens de procedure zoals in kort geding, ten gronde te doen vaststellen en te doen staken respectievelijk volgens artikel 87, AW en 12quater WD.